

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2016/2251**z dnia 4 października 2016 r.****uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących technik ograniczania ryzyka związanego z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 11 ust. 15,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kontrahenci mają obowiązek zapewnić sobie ochronę przed ekspozycjami kredytowymi wobec kontrahentów zajmujących pozycje w instrumentach pochodnych przez pobieranie depozytów zabezpieczających, w przypadku gdy te kontrakty nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się standardy w zakresie terminowej, precyzyjnej i odpowiednio wyodrębnionej wymiany zabezpieczeń. Standardy te należy obowiązkowo stosować w odniesieniu do zabezpieczeń, które kontrahenci są zobowiązani pobierać lub wносить zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Kontrahenci wyrażający zgodę na pobieranie lub wnoszenie zabezpieczenia w zakresie wykraczającym poza wymogi niniejszego rozporządzenia powinni mieć jednak możliwość określenia, czy chcą wymieniać takie zabezpieczenie zgodnie z tymi standardami.
- (2) Kontrahenci podlegający wymogom art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 powinni uwzględnić poszczególne profile ryzyka kontrahentów niefinansowych, którzy nie przekroczyli progu rozliczania, o którym mowa w art. 10 tego rozporządzenia, przy ustanawianiu procedur zarządzania ryzykiem związanym z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartymi z takimi podmiotami. Dlatego też kontrahentom należy zapewnić możliwość ustalenia, czy poziom ryzyka kredytowego kontrahenta stwarzanego przez tego rodzaju kontrahentów niefinansowych, którzy nie przekroczyli progu rozliczania, należy ograniczyć poprzez wymianę zabezpieczenia. Biorąc pod uwagę fakt, że kontrahentów niefinansowych mających siedzibę w państwie trzecim, którzy nie przekroczyliby progu rozliczania, gdyby mieli siedzibę w Unii, można uznać za posiadających takie same profile ryzyka jak mający siedzibę w Unii kontrahenci niefinansowi, którzy nie przekroczyli progu rozliczania, w odniesieniu do obydwu rodzajów podmiotów należy stosować takie samo podejście, aby zapobiec arbitrażowi regulacyjnemu.
- (3) Kontrahenci będący stroną rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych, które są przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, muszą być chronieni przed ryzykiem związanym z możliwością niewykonania zobowiązania przez drugiego kontrahenta. Dlatego też prawidłowe zarządzanie ryzykiem, na które narażeni są ci kontrahenci, wymaga ustanowienia dwóch rodzajów zabezpieczenia w formie depozytów zabezpieczających. Pierwszy rodzaj zabezpieczenia to zmienny depozyt zabezpieczający, który chroni kontrahentów przed ekspozycjami związanymi z bieżącą wartością rynkową ich kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym. Drugi rodzaj zabezpieczenia to początkowy depozyt zabezpieczający, który chroni kontrahentów przed ewentualnymi stratami, jakie mogliby ponieść w rezultacie zmian wartości rynkowej pozycji w instrumentach pochodnych w okresie od dnia ostatniej wymiany zmiennego depozytu zabezpieczającego, która miała miejsce przed niewykonaniem zobowiązania przez kontrahenta, do dnia zastąpienia kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym lub zabezpieczenia ryzyka związanego z tymi kontraktami.
- (4) Ponieważ zgodnie z przepisami unijnymi kontrahenci centralni mogą posiadać zezwolenie na prowadzenie działalności instytucji kredytowej, rozliczane niecentralnie kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które kontrahenci centralni zawarli w trakcie postępowania w sprawie zarządzania skutkami niewykonania zobowiązania, należy zwolnić z wymogów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu z uwagi na fakt, że takie kontrakty podlegają już przepisom rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 153/2013 ⁽²⁾, a zatem nie są objęte przepisami niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 153/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów obowiązujących kontrahentów centralnych (Dz.U. L 52 z 23.2.2013, s. 41).

- (5) Jeżeli chodzi o rozliczane niecentralnie kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które wiążą się z koniecznością wypłacenia premii z góry, aby zagwarantować zrealizowanie kontraktu, kontrahent otrzymujący premię („wystawca opcji”) nie posiada aktualnej ani ewentualnej przyszłej ekspozycji wobec kontrahenta. Ponadto wypłata takiej premii obejmuje już codzienną wycenę takich kontraktów według wartości rynkowej. Dlatego też w przypadku gdy pakiet kompensowania składa się z tego rodzaju pozycji w opcjach, wystawca opcji powinien mieć możliwość rezygnacji z pobrania początkowego lub zmiennego depozytu zabezpieczającego dla tego rodzaju instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, o ile nie jest narażony na żadne ryzyko kredytowe. Kontrahent wypłacający premię („nabywca opcji”) powinien jednak pobrać zarówno początkowy, jak i zmienny depozyt zabezpieczający.
- (6) Chociaż procedury rozstrzygania sporów przewidziane w umowach dwustronnych między kontrahentami zapewniają możliwość skrócenia czasu trwania sporów i zmniejszenia częstotliwości ich występowania, w przypadku zakwestionowania kwoty wezwania do uzupełnienia depozytu zabezpieczającego kontrahenci powinni w pierwszej kolejności pobrać przynajmniej bezsporną kwotę. Pozwoli to ograniczyć ryzyko związane ze spornymi transakcjami, a tym samym zapewni możliwie najlepsze zabezpieczenie rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym.
- (7) Aby zagwarantować równe warunki działania we wszystkich jurysdykcjach, w których kontrahent mający siedzibę w Unii zawarł rozliczany niecentralnie kontrakt pochodny będący przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym z kontrahentem mającym siedzibę w państwie trzecim, początkowe i zmienne depozyty zabezpieczające powinny być wymieniane w obydwu kierunkach. Kontrahenci mający siedzibę w Unii, którzy przeprowadzają transakcje z kontrahentami mającymi siedzibę w państwach trzecich, powinni podlegać obowiązkowi przeprowadzania oceny wykonalności prawnej umów dwustronnych oraz skuteczności uzgodnień dotyczących wyodrębnienia.
- (8) Należy umożliwić kontrahentom stosowanie minimalnej kwoty transferu przy wymianie zabezpieczenia, aby zmniejszyć obciążenie operacyjne związane z wymianą ograniczonych kwot w przypadku jedynie nieznacznej zmiany ekspozycji. Należy jednak zapewnić stosowanie takiej minimalnej kwoty transferu jako narzędzia operacyjnego, a nie jako niezabezpieczonej linii kredytowej pomiędzy kontrahentami. Dlatego też należy wyznaczyć maksymalny poziom takiej minimalnej kwoty transferu.
- (9) Ze względów operacyjnych w niektórych przypadkach lepszym rozwiązaniem może być ustanowienie odrębnych minimalnych kwot transferu dla początkowego i zmiennego depozytu zabezpieczającego. W takich przypadkach kontrahentom należy zapewnić możliwość uzgodnienia odrębnych minimalnych kwot transferu dla zmiennego i początkowego depozytu zabezpieczającego. Suma odrębnych minimalnych kwot transferu nie powinna jednak przekraczać maksymalnego poziomu minimalnej kwoty transferu. Ze względów praktycznych należy zapewnić możliwość wyznaczenia minimalnej kwoty transferu w walucie, w której depozyty zabezpieczające są zazwyczaj wymieniane, a którą to walutą może nie być euro.
- (10) W jurysdykcjach niektórych państw trzecich może zostać określony inny niż w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012 zakres do celów obowiązujących w tych jurysdykcjach wymogów w zakresie wymiany zabezpieczenia w związku z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane centralnie. Dlatego też gdyby w niniejszym rozporządzeniu ustanowiono wymóg uwzględniania w obliczeniach depozytu zabezpieczającego na potrzeby transgranicznych pakietów kompensowania wyłącznie tych rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które są objęte przepisami rozporządzenia (UE) nr 648/2012, kontrahenci w różnych jurysdykcjach mogliby potencjalnie zostać zmuszeni do dwukrotnego przeprowadzania wymaganych obliczeń, aby uwzględnić różne definicje lub różne zakresy produktów przewidziane w poszczególnych wymogach dotyczących depozytu zabezpieczającego. Mogłoby to doprowadzić do zniekształcenia obliczeń depozytu zabezpieczającego. Ponadto taka sytuacja prawdopodobnie zwiększyłaby ryzyko wystąpienia sporów. Dlatego też zapewnienie możliwości korzystania z szerszego zestawu produktów w ramach transgranicznych pakietów kompensowania, który obejmuje wszystkie kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, w odniesieniu do których przeprowadza się wymianę zabezpieczenia w jednej lub w drugiej jurysdykcji, ułatwiłoby sprawniejszy pobór depozytów zabezpieczających. Podejście to jest zgodne z wyznaczonym w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012 celem, jakim jest ograniczanie ryzyka systemowego, ponieważ wymogami dotyczącymi depozytu zabezpieczającego objęty zostałaby szerszy zakres produktów.
- (11) Kontrahenci mogą zdecydować się na pobranie początkowych depozytów zabezpieczających w środkach pieniężnych – w takim przypadku zabezpieczenie nie powinno zostać poddane żadnej redukcji wartości, pod warunkiem że waluta zabezpieczenia odpowiada walucie kontraktu. Jednak w przypadku pobierania początkowych depozytów zabezpieczających w środkach pieniężnych w walucie innej niż waluta kontraktu, niedopasowanie walutowe może stanowić źródło ryzyka walutowego. Dlatego też w odniesieniu do początkowych depozytów zabezpieczających pobieranych w środkach pieniężnych w innej walucie należy stosować redukcję wartości z tytułu niedopasowania walutowego. Jeżeli chodzi o zmienne depozyty zabezpieczające pobierane w środkach pieniężnych, zgodnie z ramami opracowanymi przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego i IOSCO żadne redukcje wartości nie są konieczne, nawet jeżeli płatność jest realizowana w innej walucie niż waluta kontraktu.

- (12) Ustalając poziom wymogów dotyczących początkowego depozytu zabezpieczającego, Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego i Rada Międzynarodowej Organizacji Komisji Papierów Wartościowych zwróciły uwagę w szczególności na dwa aspekty, co znalazło odzwierciedlenie w opracowanych przez nie ramach pt. „Margin requirements for non-centrally cleared derivatives” (Wymogi dotyczące depozytu zabezpieczającego dla rozliczanych niecentralnie instrumentów pochodnych) z marca 2015 r. („ramy opracowane przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego i IOSCO”). Pierwszym aspektem jest dostępność płynnych aktywów o wysokiej jakości kredytowej na pokrycie wymogów dotyczących początkowego depozytu zabezpieczającego. Drugi to zasada proporcjonalności, ponieważ wymogi dotyczące początkowego depozytu zabezpieczającego mogą stanowić nieproporcjonalne obciążenie dla mniejszych kontrahentów finansowych i niefinansowych. Aby zapewnić równe warunki działania, w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić próg, który będzie identyczny z progiem wyznaczonym w ramach opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego i IOSCO, poniżej którego dwaj kontrahenci nie są zobowiązani do wymiany początkowego depozytu zabezpieczającego. Powinno to znacznie obniżyć koszty i obciążenie operacyjne dla mniejszych uczestników oraz rozwiązać obawy związane z dostępnością płynnych aktywów o wysokiej jakości kredytowej bez wywierania negatywnego wpływu na realizację ogólnych celów rozporządzenia (UE) nr 648/2012.
- (13) Chociaż progi należy zawsze obliczać na poziomie grupy, fundusze inwestycyjne należy traktować jako szczególny przypadek, ponieważ może nimi zarządzać jedna osoba zarządzająca inwestycjami i można je traktować jako jedną grupę. Jeżeli jednak fundusze stanowią odrębne pakiety aktywów i nie są zabezpieczone ani objęte gwarancjami czy wsparciem w ramach innych funduszy inwestycyjnych lub przez samą osobę zarządzającą inwestycjami, są one stosunkowo wolne od ryzyka związanego z pozostałymi członkami grupy. Tego rodzaju fundusze inwestycyjne należy zatem traktować przy obliczaniu progów jako odrębne podmioty zgodnie z ramami opracowanymi przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego i IOSCO.
- (14) Jeżeli chodzi o początkowy depozyt zabezpieczający, wymogi ustanowione w niniejszym rozporządzeniu prawdopodobnie wywrą wymierny wpływ na płynność rynkową, ponieważ aktywów dostarczanych w charakterze zabezpieczenia nie można upłynnić ani ponownie wykorzystać w inny sposób w okresie obowiązywania rozliczanego niecentralnie kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym. Ustanowienie takich wymogów wiąże się z istotną zmianą praktyki rynkowej i stwarza określone wyzwania operacyjne i praktyczne, którymi trzeba będzie zarządzać po wejściu nowych wymogów w życie. Biorąc pod uwagę fakt, że zmienny depozyt zabezpieczający obejmuje już wahania wartości rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, do których doszło do momentu niewykonania zobowiązania, za proporcjonalne uznaje się zastosowanie progu w wysokości 8 mld EUR w kwocie referencyjnej brutto aktywnych kontraktów pochodnych w kontekście stosowania wymogów dotyczących początkowego depozytu zabezpieczającego. Próg ten ma zastosowanie na szczeblu grupy lub – w przypadku gdy kontrahent nie wchodzi w skład grupy – na szczeblu pojedynczego podmiotu. Zagregowana kwota referencyjna brutto aktywnych kontraktów powinna być wykorzystywana jako odpowiedni poziom odniesienia, ponieważ kwota ta jest odpowiednią miarą wielkości i złożoności portfela rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym. Jest to również wartość referencyjna, którą łatwo jest monitorować i zgłaszać. Wspomniane progi są również zgodne z ramami dla rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym opracowanymi przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego i IOSCO, w związku z czym są spójne z normami międzynarodowymi.
- (15) Przy obliczaniu zagregowanej kwoty referencyjnej brutto należy również uwzględnić ekspozycje z tytułu kontraktów lub ekspozycje względem kontrahentów, które są trwale lub tymczasowo zwolnione z wymogu ustanawiania depozytów zabezpieczających. Wynika to z faktu, że wszystkie kontrakty przyczyniają się do ustalenia wielkości i złożoności portfela kontrahenta. Dlatego też rozliczane niecentralnie kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które mogą być zwolnione z wymogów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, są również istotne przy ustalaniu wielkości, skali i złożoności portfela kontrahenta i w związku z tym należy je uwzględnić w obliczeniach progów.
- (16) Należy ustanowić specjalne procedury zarządzania ryzykiem związanym z niektórymi rodzajami rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które charakteryzują się szczególnymi profilami ryzyka. W szczególności zgodnie z ramami opracowanymi przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego i IOSCO wymiana zmiennego depozytu zabezpieczającego bez początkowego depozytu zabezpieczającego powinna zostać uznana za odpowiednią wymianę zabezpieczenia w przypadku rozliczanych fizycznie kontraktów walutowych. Podobnie z uwagi na fakt, że swapy walutowe można rozłożyć na sekwencję terminowych transakcji walutowych typu *forward*, początkowy depozyt zabezpieczający powinien obejmować wyłącznie element dotyczący stopy procentowej.
- (17) Należy wziąć pod uwagę przeszkody, jakie napotykają emitenci obligacji zabezpieczonych lub instytucje, w których zgromadzone są aktywa stanowiące zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych, zapewniając zabezpieczenie. W ściśle określonych warunkach emitenci obligacji zabezpieczonych lub instytucje, w których zgromadzone są aktywa stanowiące zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych, nie powinni być zatem zobowiązani do ustanowienia zabezpieczenia. Powinno to zapewnić emitentom obligacji zabezpieczonych lub instytucjom, w których zgromadzone są aktywa stanowiące zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych, pewną elastyczność, gwarantując jednocześnie ograniczenie ryzyka, na jakie są narażeni ich kontrahenci. Emitenci obligacji zabezpieczonych lub instytucje, w których zgromadzone są aktywa stanowiące zabezpieczenie obligacji

zabezpieczonych, mogą napotkać przeszkody prawne przy ustanawianiu i pobieraniu niepieniężnego zabezpieczenia tytułem początkowego lub zmiennego depozytu zabezpieczającego lub przy wnoszeniu zmiennego depozytu zabezpieczającego w środkach pieniężnych, ponieważ płatność zmiennego depozytu zabezpieczającego mogłaby zostać uznana za roszczenie nadrzędne wobec roszczeń obligatariuszy, co mogłoby skutkować wystąpieniem przeszkód prawnych. Podobnie możliwość zastąpienia lub wycofania początkowego depozytu zabezpieczającego mogłaby zostać uznana za roszczenie nadrzędne wobec roszczeń obligatariusza podlegającego tego samego rodzaju ograniczeniom. Nic nie stoi jednak na przeszkodzie, aby emitent obligacji zabezpieczonych lub instytucja, w której zgromadzone są aktywa stanowiące zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych, zwróciły środki pieniężne uprzednio pobrane jako zmienny depozyt zabezpieczający. Na kontrahentów emitentów obligacji zabezpieczonych lub instytucji, w których zgromadzone są aktywa stanowiące zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych, należy zatem nałożyć wymóg wnoszenia zmiennego depozytu zabezpieczającego w środkach pieniężnych i należy przyznać im prawo odzyskania tego depozytu w całości lub w części, niemniej emitenci obligacji zabezpieczonych lub instytucje, w których zgromadzone są aktywa stanowiące zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych, powinni być zobowiązani wyłącznie do wnoszenia zmiennego depozytu zabezpieczającego w wysokości odpowiadającej uprzednio otrzymanej kwocie środków pieniężnych.

- (18) Kontrahenci powinni każdorazowo oceniać możliwość prawnego wyegzekwowania wypracowanych przez siebie uzgodnień dotyczących bilansowania i wyodrębnienia. Jeżeli po uwzględnieniu ram prawnych obowiązujących w państwie trzecim wynik takiej oceny okaże się negatywny, kontrahenci powinni oprzeć się na uzgodnieniach innych niż dwustronna wymiana depozytów zabezpieczających. Aby zapewnić spójność z normami międzynarodowymi, nie dopuścić do sytuacji, w której kontrahenci z Unii nie będą w stanie zawierać transakcji z kontrahentami w tych jurysdykcjach, oraz zapewnić kontrahentom z Unii równe warunki działania, należy wyznaczyć minimalny próg, poniżej którego kontrahenci mogą zawierać transakcje z kontrahentami mającymi siedzibę w tych jurysdykcjach bez wymiany początkowych lub zmiennych depozytów zabezpieczających. W przypadku gdy kontrahenci mają możliwość pobrania depozytów zabezpieczających i mogą zapewnić spełnienie przepisów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do pobieranego zabezpieczenia w odróżnieniu od ustanawianego zabezpieczenia, kontrahenci unijni powinni być zawsze zobowiązani do pobrania zabezpieczenia. Ekspozycje z tytułu kontraktów z kontrahentami mającymi siedzibę w państwach trzecich, których jurysdykcje nie są objęte żadną wymianą zabezpieczenia ze względu na przeszkody prawne występujące w tych jurysdykcjach, należy ograniczyć poprzez ustanowienie limitu, ponieważ kapitału nie uznaje się za równoważny wymianie depozytów zabezpieczających w odniesieniu do ekspozycji z tytułu rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym i nie wszyscy kontrahenci podlegający wymogom dotyczącym depozytu zabezpieczającego ustanowionym w niniejszym rozporządzeniu podlegają również wymogom kapitałowym. Tego rodzaju limit należy wyznaczyć w taki sposób, aby można go było łatwo obliczyć i zweryfikować. Aby uniknąć kumulowania się ryzyka systemowego i nie dopuścić do sytuacji, w której tego rodzaju szczególny sposób traktowania stwarzałby możliwość obchodzenia przepisów niniejszego rozporządzenia, wspomniany próg należy wyznaczyć na zachowawczym poziomie. Opisane sposoby traktowania zostałyby uznane za dostatecznie ostrożne, ponieważ istnieją również inne techniki ograniczania ryzyka stanowiące alternatywę dla depozytów zabezpieczających.
- (19) Aby zapewnić ochronę w sytuacji, w której zabezpieczenia nie można upłynnić natychmiast po niewykonaniu zobowiązania przez kontrahenta, przy obliczaniu początkowego depozytu zabezpieczającego należy wziąć pod uwagę długość okresu od ostatniej wymiany zabezpieczenia obejmującego pakiet kompensowania kontraktów z kontrahentem, który nie wykonał zobowiązania, do zlikwidowania kontraktów i ponownego zabezpieczenia związanego z nimi ryzyka rynkowego. Okres ten określa się mianem „okresu ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia” i stanowi on narzędzie analogiczne do narzędzia ustanowionego w art. 272 pkt 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁽¹⁾ w odniesieniu do ryzyka kredytowego kontrahenta instytucji kredytowych. Ponieważ jednak cele obu rozporządzeń są odmienne oraz z uwagi na fakt, że w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 ustanowiono zasady obliczania okresu ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia wyłącznie na potrzeby wymogów w zakresie funduszy własnych, niniejsze rozporządzenie powinno obejmować szczegółowe zasady dotyczące okresu ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia, które są wymagane w kontekście procedur zarządzania ryzykiem w przypadku rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym. Przy wyznaczaniu okresu ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia należy wziąć pod uwagę procedury wymagane na mocy niniejszego rozporządzenia do celów wymiany depozytów zabezpieczających.
- (20) Wymiana początkowego i zmiennego depozytu zabezpieczającego powinna zasadniczo odbywać się najpóźniej na koniec dnia roboczego przypadającego po dniu realizacji transakcji. Wydłużenie okresu przeznaczanego na wymianę zmiennego depozytu zabezpieczającego jest jednak dopuszczalne, jeżeli zostanie zrównoważone odpowiednim wyliczeniem okresu ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia. Alternatywnie – w przypadku gdy nie mają zastosowania żadne wymogi dotyczące początkowego depozytu zabezpieczającego – okres ten można przedłużyć, jeżeli zostanie pobrana odpowiednia kwota dodatkowego zmiennego depozytu zabezpieczającego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

- (21) Opracowując modele początkowych depozytów zabezpieczających i obliczając odpowiedni okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia, kontrahenci powinni brać pod uwagę konieczność dysponowania modelami, które pozwalają uchwycić płynność rynku, liczbę uczestników danego rynku oraz wolumen odpowiednich kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym. Jednocześnie opracowany model powinien być zrozumiały dla obydwu stron i obie strony powinny móc go odtworzyć i na nim polegać w celu rozwiązania sporów. Dlatego też kontrahenci powinni mieć możliwość kalibracji modelu i obliczania okresu ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia wyłącznie w oparciu o warunki rynkowe, bez konieczności dostosowywania swoich szacunków do specyfiki poszczególnych kontrahentów. To z kolei oznacza, że kontrahenci mogą zdecydować się na przyjęcie różnych modeli obliczania kwot początkowych depozytów zabezpieczających, które mają być przedmiotem wymiany pomiędzy nimi, oraz że takie kwoty początkowego depozytu zabezpieczającego mogą nie być symetryczne.
- (22) Chociaż konieczna jest dostatecznie częsta ponowna kalibracja modelu początkowego depozytu zabezpieczającego, nowa kalibracja może doprowadzić do nieoczekiwanych poziomów wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego. Dlatego też należy wyznaczyć odpowiedni okres, w którym możliwa będzie dalsza wymiana depozytów zabezpieczających na podstawie poprzedniej kalibracji. Powinno to zapewnić kontrahentom wystarczająco dużo czasu na zastosowanie się do wezwań do uzupełnienia depozytu zabezpieczającego będących wynikiem ponownej kalibracji.
- (23) Zabezpieczenie należy traktować jako zbywalne bez ograniczeń, jeżeli w przypadku niewykonania zobowiązania przez podmiot ustanawiający zabezpieczenie nie występują żadne przeszkody regulacyjne, prawne ani roszczenia osób trzecich, uwzględniając roszczenia depozytariusza będącego osobą trzecią. Niektóre roszczenia, takie jak koszty i wydatki poniesione w związku z przekazaniem zabezpieczenia w postaci zastawów ustanawianych regularnie na wszystkich przeniesieniach papierów wartościowych, nie powinny być jednak uznawane za przeszkody, ponieważ doprowadziłyby to do sytuacji, w której zawsze istniałaby jakaś przeszkoda.
- (24) Kontrahent pobierający zabezpieczenie powinien dysponować zdolnością operacyjną pozwalającą na upłynnienie zabezpieczenia w przypadku niewykonania zobowiązania przez podmiot ustanawiający zabezpieczenie. Kontrahent pobierający zabezpieczenie powinien również być w stanie wykorzystać wpływy pieniężne z upłynnienia zabezpieczenia do zawarcia równoważnego kontraktu z innym kontrahentem lub do zabezpieczenia zaistniałego ryzyka. Dostęp do rynku powinien zatem stanowić warunek wstępny, aby podmiot pobierający zabezpieczenie mógł w rozsądnym terminie sprzedać zabezpieczenie albo zawrzeć umowę z udzielonym przyrzeczeniem odkupu zabezpieczenia. Kontrahent powinien dysponować taką zdolnością niezależnie do podmiotu ustanawiającego zabezpieczenie.
- (25) Pobrane zabezpieczenie musi cechować dostatecznie wysoka płynność i jakość kredytowa, aby zapewnić kontrahentowi pobierającemu to zabezpieczenie możliwość upłynnienia pozycji bez poniesienia straty z tytułu znacznych zmian ich wartości w przypadku niewykonania zobowiązania przez drugiego kontrahenta. Jakość kredytową zabezpieczenia należy oceniać zgodnie z uznanymi metodami, np. w oparciu o ratingi zewnętrznych instytucji oceny wiarygodności kredytowej. Aby ograniczyć ryzyko mechanicznego polegania na ratingach zewnętrznych, należy jednak wprowadzić szereg dodatkowych mechanizmów zabezpieczających. Wspomniane mechanizmy zabezpieczające powinny obejmować możliwość skorzystania z zatwierdzonej metody wewnętrznych ratingów („IRB”) oraz możliwość opóźnienia zastąpienia zabezpieczenia, które utraciło status uznanego zabezpieczenia z uwagi na obniżenie ratingu, aby skutecznie ograniczyć zakres potencjalnego zjawiska nagłych spadków, które może wystąpić w przypadku nadmiernego polegania na zewnętrznych ocenach kredytowych.
- (26) Chociaż redukcje wartości ograniczają ryzyko wystąpienia sytuacji, w której pobrane zabezpieczenie okaże się niewystarczające do pokrycia zapotrzebowania z tytułu depozytu zabezpieczającego w okresie występowania skrajnych warunków finansowych, przy przyjmowaniu zabezpieczenia niepieniężnego należy zastosować również inne środki ograniczające ryzyko, aby zapewnić możliwość skutecznego upłynnienia takiego zabezpieczenia. W szczególności kontrahenci powinni zapewnić odpowiednią dywersyfikację pobieranego zabezpieczenia, jeżeli chodzi o poszczególnych emitentów, rodzaje emitentów i klasy aktywów.
- (27) Wpływ upłynnienia zabezpieczenia ustanowionego przez kontrahentów nieistotnych z systemowego punktu widzenia na stabilność finansową jest ograniczony. Ponadto granice koncentracji dotyczące początkowego depozytu zabezpieczającego mogą stanowić obciążenie dla kontrahentów o małych portfelach instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, ponieważ tacy kontrahenci mogą dysponować jedynie ograniczonym zakresem uznanego zabezpieczenia, które mogą ustanowić. Dlatego też, mimo że dywersyfikacja zabezpieczenia stanowi istotny środek ograniczania ryzyka, kontrahenci nieistotni z systemowego punktu widzenia nie powinni być zobowiązani do dywersyfikowania zabezpieczenia. Natomiast instytucje finansowe o znaczeniu systemowym i inni kontrahenci posiadający duże portfele instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawierający między sobą transakcje powinny stosować granice koncentracji przynajmniej w odniesieniu do początkowego depozytu zabezpieczającego, w tym również w odniesieniu do uznanego zabezpieczenia w formie państwowych dłużnych papierów

wartościowych państw członkowskich. Tego rodzaju kontrahenci dysponują dostatecznie zaawansowanymi możliwościami, aby przekształcić zabezpieczenie albo uzyskać dostęp do szeregu rynków i emitentów w celu uzyskania wystarczającej dywersyfikacji ustanawianego zabezpieczenia. W art. 131 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE⁽¹⁾ ustanowiono procedurę identyfikacji instytucji o znaczeniu systemowym zgodnie z prawem Unii. Biorąc jednak pod uwagę szeroki zakres rozporządzenia (UE) nr 648/2012, należy wprowadzić próg ilościowy zapewniający możliwość stosowania wymogów w zakresie granic koncentracji również w odniesieniu do kontrahentów, którzy mogą nie spełniać kryteriów pozwalających uznać ich za instytucje o znaczeniu systemowym, ale którzy mimo to powinni zostać objęci granicami koncentracji z uwagi na wielkość ich portfeli instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym.

- (28) Systemy programów emerytalnych podlegają wymogom dotyczącym kolateralizacji bilateralnej. Należy jednak dążyć do uniknięcia sytuacji, w której stosowanie tych wymogów spowodowałoby nadmierne obciążenie tych systemów, co przełożyłoby się na poziom ich oczekiwanych wyników, a co za tym idzie – na wysokość dochodów emerytalnych przyszłych emerytów. Zobowiązania wobec emerytów w ramach systemów programów emerytalnych są denominowane w walutach krajowych, dlatego też powiązane z nimi inwestycje również muszą być realizowane w tej samej walucie, aby uniknąć kosztów i ryzyka niedopasowania walutowego. W związku z powyższym należy przewidzieć, że granice koncentracji nie mają zastosowania w odniesieniu do systemów programów emerytalnych w taki sam sposób jak w odniesieniu do innych kontrahentów. Należy jednak wprowadzić odpowiednie procedury zarządzania ryzykiem umożliwiające monitorowanie i ograniczanie potencjalnego ryzyka koncentracji wynikającego ze stosowania takiego specjalnego systemu. Stosowanie tych przepisów w odniesieniu do systemów programów emerytalnych powinno być monitorowane i poddawane przeglądowi, biorąc pod uwagę zmiany zachodzące na rynku.
- (29) Należy uznać trudności w wyodrębnianiu zabezpieczenia w środkach pieniężnych, zapewniając kontrahentom możliwość wnoszenia ograniczonej kwoty początkowego depozytu zabezpieczającego w środkach pieniężnych oraz umożliwiając depozytariuszom ponowne zainwestowanie tego zabezpieczenia pieniężnego. Środki pieniężne przechowywane przez depozytariusza stanowią jednak zobowiązanie depozytariusza wobec kontrahenta ustanawiającego zabezpieczenie, co stwarza ryzyko kredytowe dla tego kontrahenta. Dlatego też aby ograniczyć ryzyko systemowe, korzystanie z początkowych depozytów zabezpieczających w formie środków pieniężnych powinno podlegać wymogom w zakresie dywersyfikacji przynajmniej w przypadku instytucji o znaczeniu systemowym. Instytucje o znaczeniu systemowym powinny być zobowiązane do ograniczenia kwoty początkowego depozytu zabezpieczającego pobieranego w środkach pieniężnych albo do dywersyfikacji ekspozycji poprzez korzystanie z usług więcej niż jednego depozytariusza.
- (30) Wartość zabezpieczenia nie powinna cechować się istotną pozytywną korelacją ze zdolnością kredytową podmiotu ustanawiającego zabezpieczenie ani z wartością bazowego, rozliczanego niecentralnie portfela instrumentów pochodnych, ponieważ zmniejszyłoby to skuteczność ochrony zapewnianej przez pobierane zabezpieczenie. Dlatego też w charakterze zabezpieczenia nie należy przyjmować papierów wartościowych emitowanych przez podmiot ustanawiający zabezpieczenie lub przez powiązane z nim podmioty. Kontrahentów należy również zobowiązać do monitorowania, czy pobierane zabezpieczenie nie jest narażone na inne formy ryzyka korelacji.
- (31) Kontrahent wykonujący zobowiązania powinien mieć możliwość upłynnienia aktywów pobranych jako zabezpieczenie w formie początkowego lub zmiennego depozytu zabezpieczającego w dostatecznie krótkim czasie, aby zapewnić sobie ochronę przed stratami z tytułu rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym w przypadku niewykonania zobowiązania przez drugiego kontrahenta. Dlatego też tego rodzaju aktywa powinny cechować się wysoką płynnością i nie powinny być narażone na nadmierne ryzyko kredytowe, rynkowe ani walutowe. W zakresie, w jakim wartość zabezpieczenia jest narażona na takie ryzyko, należy stosować redukcje wartości w odpowiednim stopniu uwzględniające ryzyko.
- (32) Aby zapewnić terminowe przekazanie zabezpieczenia, kontrahenci powinni ustanowić skuteczne procedury operacyjne. Wiąże się to z koniecznością zapewnienia, aby procedury dwustronnej wymiany zabezpieczenia były dostatecznie szczegółowe, przejrzyste i solidne. Nieosiągnięcie przez kontrahentów porozumienia w kwestii ram operacyjnych do celów skutecznego obliczania, zgłaszania i finalizowania wezwań do uzupełnienia depozytu zabezpieczającego i nieustanowienie przez nich takich ram może prowadzić do sporów i nieudanych wymian zabezpieczenia, co z kolei może skutkować niezabezpieczonymi ekspozycjami w ramach kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym. Dlatego też kontrahenci muszą ustanowić przejrzystą politykę wewnętrzną i przejrzyste standardy wewnętrzne w zakresie przenoszenia zabezpieczenia. Wszelkie odstępstwa od takiej polityki powinny być skrupulatnie badane przez wszystkie odpowiednie wewnętrzne zainteresowane strony zobowiązane do zatwierdzania takich odstępstw. Ponadto wszystkie warunki mające zastosowanie w kontekście operacyjnej wymiany zabezpieczenia powinny być precyzyjnie i szczegółowo odnotowywane w kompleksowy, niezwłoczny i systematyczny sposób.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

- (33) Aby zagwarantować pewność prawa, kontrahenci zawierający rozliczane niecentralnie kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym powinni zawrzeć umowę w sprawie wymiany zabezpieczenia. W rezultacie umowa w sprawie wymiany zabezpieczenia powinna obejmować wszystkie istotne prawa i zobowiązania kontrahentów związane z rozliczanymi niecentralnie kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym.
- (34) Zabezpieczenie zapewnia kontrahentowi pobierającemu zabezpieczenie ochronę na wypadek niewykonania zobowiązania przez kontrahenta ustanawiającego zabezpieczenie. Obydwaj kontrahenci są jednak również odpowiedzialni za zapewnienie, aby sposób utrzymywania pobranego zabezpieczenia nie zwiększał ryzyka utraty nadwyżki ustanowionego zabezpieczenia przez kontrahenta ustanawiającego zabezpieczenie, w przypadku niewykonania zobowiązania przez kontrahenta pobierającego zabezpieczenie. Z tego względu umowa dwustronna między kontrahentami powinna zapewniać obydwu kontrahentom dostęp do zabezpieczenia w odpowiednim czasie, w przypadku gdy mają do tego prawo, stąd potrzebne są postanowienia w zakresie wyodrębniania zabezpieczenia i postanowienia przewidujące ocenę skuteczności umowy w tym zakresie, biorąc pod uwagę ograniczenia prawne i praktyki rynkowe w poszczególnych jurysdykcjach.
- (35) Rehypotekacja, lombardowanie lub ponowne wykorzystywanie zabezpieczenia pobranego w formie początkowego depozytu zabezpieczającego stworzyłoby nowe ryzyko dla kontrahentów z uwagi na roszczenia osób trzecich względem aktywów w przypadku niewykonania zobowiązania. Utrudnienia prawne i operacyjne mogłyby opóźnić zwrot zabezpieczenia w przypadku niewykonania zobowiązania przez podmiot pobierający początkowe zabezpieczenie lub przez osobę trzecią lub wręcz mogłyby go uniemożliwić. Aby utrzymać skuteczność ram i zapewnić prawidłowe ograniczenie ryzyka kredytowego kontrahenta, nie należy zatem zezwalać na rehypotekację, lombardowanie ani ponowne wykorzystywanie zabezpieczenia pobranego w formie początkowego depozytu zabezpieczającego.
- (36) Z uwagi na trudności w wyodrębnianiu środków pieniężnych, praktyki w zakresie wymiany zabezpieczenia pieniężnego stosowane obecnie w niektórych jurysdykcjach i konieczność korzystania ze środków pieniężnych zamiast papierów wartościowych w niektórych przypadkach, w których przeniesienie papierów wartościowych mogłoby być utrudnione wskutek wystąpienia ograniczeń operacyjnych, zabezpieczenie w środkach pieniężnych pobrane w formie początkowego depozytu zabezpieczającego powinno być zawsze przechowywane przez bank centralny lub instytucję kredytową będącą osobą trzecią, ponieważ zapewnia to możliwość oddzielenia zabezpieczenia pochodzącego od obu kontrahentów, którzy są stroną kontraktu. Aby zapewnić wydzielenie zabezpieczenia, instytucja kredytowa będąca osobą trzecią nie powinna należeć do tej samej grupy co którykolwiek z kontrahentów.
- (37) Jeżeli kontrahent zgłosi odpowiedniemu właściwemu organowi zamiar skorzystania ze zwolnienia transakcji wewnątrzgrupowych, aby właściwy organ mógł stwierdzić, czy warunki uprawniające do zastosowania zwolnienia zostały spełnione, kontrahent powinien przekazać temu organowi kompletną dokumentację zawierającą wszelkie istotne informacje, których właściwy organ potrzebuje do przeprowadzenia oceny.
- (38) Aby w odniesieniu do danej grupy można było stwierdzić, że stosuje ona dostatecznie solidne i rozbudowane procedury zarządzania ryzykiem, spełnionych musi zostać szereg warunków. Grupa powinna zapewnić regularne monitorowanie ekspozycji wewnątrz grupy; ponadto należy zapewnić terminowe rozliczanie zobowiązań wynikających z wewnątrzgrupowych kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym w oparciu o narzędzia monitorowania i zapewniania płynności na szczeblu grupy, które odzwierciedlają złożoność transakcji wewnątrzgrupowych.
- (39) Aby możliwe było skorzystanie ze zwolnienia transakcji wewnątrzgrupowych, musi być pewne, że żadne przepisy prawne, regulacyjne, administracyjne ani żadne inne obowiązkowe przepisy mającego zastosowanie prawa nie mogą zgodnie z prawem uniemożliwić kontrahentom wewnątrzgrupowym wywiązania się ze spoczywających na nich zobowiązań do przekazania środków pieniężnych lub spłaty zobowiązań lub papierów wartościowych zgodnie z warunkami transakcji wewnątrzgrupowych. Podobnie kontrahenci wewnątrzgrupowi ani grupa nie powinni stosować praktyk operacyjnych ani biznesowych, które mogą doprowadzić do braku środków na bieżące pokrywanie zobowiązań płatniczych w terminach ich wymagalności lub które mogą uniemożliwić szybkie przekazywanie środków drogą elektroniczną.
- (40) W niniejszym rozporządzeniu przewidziano szereg szczegółowych wymogów, które grupa musi spełnić, aby uzyskać zwolnienie z obowiązku wnoszenia depozytu zabezpieczającego dla transakcji wewnątrzgrupowych. Niezależnie od tych wymogów, jeżeli jeden z dwóch kontrahentów wchodzących w skład grupy ma siedzibę w państwie trzecim, w przypadku którego nie stwierdzono jeszcze równoważności rozwiązań prawnych, nadzorczych i wykonawczych zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, grupa musi wymieniać zmienne depozyty zabezpieczające oraz odpowiednio wyodrębnione początkowe depozyty zabezpieczające z jednostkami zależnymi w tych państwach trzecich w odniesieniu do wszystkich transakcji wewnątrzgrupowych. Aby uniknąć nieproporcjonalnego stosowania wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego i biorąc pod uwagę podobne wymogi w odniesieniu do obowiązków rozliczania, w niniejszym rozporządzeniu należy

przewidzieć opóźnione wdrożenie tego konkretnego wymogu. Zapewniłoby to dostateczny czas na zakończenie procedury stwierdzenia równoważności, przy czym nie wiązałoby się z koniecznością nieefektywnego przydzielania zasobów grupom, w skład których wchodzi jednostki zależne mające siedziby w państwach trzecich.

- (41) Zgodnie z zasadą proporcjonalności kontrahentom, którzy dysponują mniejszymi portfelami i którzy w związku z tym zasadniczo przeprowadzają operacje na mniejszą skalę, należy zapewnić więcej czasu na dostosowanie wewnętrznych systemów i procedur w celu spełnienia wymogów niniejszego rozporządzenia. Aby osiągnąć odpowiednią równowagę między ograniczaniem ryzyka związanego z rozliczanymi niecentralnie instrumentami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym a proporcjonalnym stosowaniem przepisów niniejszego rozporządzenia, a także aby osiągnąć spójność na poziomie międzynarodowym i ograniczyć możliwość arbitrażu regulacyjnego w celu uniknięcia zakłócenia rynku, należy ustanowić okres stopniowego wprowadzania wymogów. Przy wyznaczaniu okresu stopniowego wprowadzania wymogów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu bierze się pod uwagę harmonogram uzgodniony w ramach opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego i IOSCO, który został przyjęty w oparciu o wyniki ilościowego badania skutków z udziałem unijnych instytucji kredytowych.
- (42) W rozporządzeniu delegowanym Komisji (*) przedstawiono definicję rozliczanych fizycznie terminowych transakcji walutowych typu *forward* na terytorium Unii. Na tym etapie definicja ta jeszcze jednak nie obowiązuje, w związku z czym przedmiotowe produkty są definiowane w niejednolity sposób na terenie Unii. Dlatego też aby uniknąć stworzenia nierównych warunków działania w Unii, konieczne jest dostosowanie sposobu korzystania z odpowiednich technik ograniczania ryzyka do daty rozpoczęcia stosowania odnośnego aktu delegowanego. Aby uniknąć nadmiernych opóźnień we wprowadzaniu technik ograniczania ryzyka, wyznaczono również konkretną datę, od której odnośne wymogi powinny mieć zastosowanie.
- (43) Aby uniknąć fragmentacji rynku i zapewnić równe warunki działania na szczeblu globalnym kontrahentom unijnym mającym siedzibę w Unii, a także biorąc pod uwagę fakt, że w niektórych jurysdykcjach wymiana zmiennego i początkowego depozytu zabezpieczającego dla opcji na akcje pojedynczych spółek i opcji na indeks akcyjny nie podlega równoważnym wymogom dotyczącym depozytu zabezpieczającego, sposób traktowania takich produktów należy wprowadzać stopniowo. Tego rodzaju okres stopniowego wprowadzania zapewni wystarczający czas na monitorowanie zmian regulacyjnych zachodzących w innych jurysdykcjach oraz na zapewnienie wprowadzenia w Unii odpowiednich wymogów, aby ograniczyć ryzyko kredytowe kontrahenta związane z tego rodzaju kontraktami oraz uniknąć arbitrażu regulacyjnego.
- (44) Ze względów związanych z pewnością prawa i aby uniknąć potencjalnych zakłóceń na rynkach finansowych, należy wyjaśnić kwestie związane ze sposobem traktowania istniejących kontraktów.
- (45) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi projekt regulacyjnych standardów technicznych przekazany Komisji przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego, Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych oraz Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych.
- (46) Europejski Urząd Nadzoru Bankowego, Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych i Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych przeprowadziły otwarte konsultacje publiczne na temat projektu regulacyjnych standardów technicznych, który stanowi podstawę niniejszego rozporządzenia, dokonały analizy potencjalnych powiązanych kosztów i korzyści oraz zwróciły się o opinię do Bankowej Grupy Interesariuszy powołanej zgodnie z art. 37 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽¹⁾, do Grupy Interesariuszy z Sektora Ubezpieczeń i Reasekuracji i Grupy Interesariuszy z Sektora Pracowniczych Programów Emerytalnych powołanych zgodnie z art. 37 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 ⁽²⁾ oraz do Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych powołanej zgodnie z art. 37 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 ⁽³⁾,
- (47) Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 10 ust. 1 akapity piąty, szósty i siódmy rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w art. 10 ust. 1 akapity piąty, szósty i siódmy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 i w art. 10 ust. 1 akapity piąty, szósty i siódmy rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 w niniejszym rozporządzeniu

(*) C(2016) 2398 final.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

uwzględniono zmiany w projektach regulacyjnych standardów technicznych przekazane Komisji ponownie przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego, Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych i Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych w postaci formalnej opinii sporządzonej na podstawie zmian zaproponowanych przez Komisję,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE W ZAKRESIE PROCEDUR ZARZĄDZANIA RYZYKIEM

SEKCJA 1

Definicje i wymagania ogólne

Artykuł 1

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „początkowy depozyt zabezpieczający” oznacza zabezpieczenie pobrane przez kontrahenta w celu pokrycia jego aktualnej i potencjalnej przyszłej ekspozycji w okresie między ostatnim pobraniem depozytu zabezpieczającego a upłynięciem pozycji lub zabezpieczeniem ryzyka rynkowego w następstwie niewykonania zobowiązania przez drugiego kontrahenta;
- 2) „zmienny depozyt zabezpieczający” oznacza zabezpieczenie pobrane przez kontrahenta w celu odzwierciedlenia wyników codziennej wyceny rynkowej lub wyceny w oparciu o model aktywnych kontraktów, o których to wycenach mowa w art. 11 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;
- 3) „pakiet kompensowania” oznacza zbiór rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym między dwoma kontrahentami, który podlega postanowieniom możliwej do wyegzekwowania na drodze prawnej dwustronnej umowy o kompensowaniu zobowiązań.

Artykuł 2

Wymagania ogólne

1. Kontrahenci ustanawiają, stosują i dokumentują procedury zarządzania ryzykiem na potrzeby wymiany zabezpieczenia rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym.
2. Procedury zarządzania ryzykiem, o których mowa w ust. 1, obejmują procedury, w których przewidziano lub określono następujące elementy:
 - a) uznawalność zabezpieczenia rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zgodnie z sekcją 2;
 - b) obliczanie i pobieranie depozytów zabezpieczających dla rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zgodnie z sekcją 3;
 - c) zarządzanie zabezpieczeniem rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym i wyodrębnianie tego zabezpieczenia zgodnie z sekcją 5;
 - d) obliczanie skorygowanej wartości zabezpieczenia zgodnie z sekcją 6;
 - e) wymianę informacji między kontrahentami oraz zatwierdzanie i odnotowywanie wszelkich wyjątków od procedur zarządzania ryzykiem, o których mowa w ust. 1;
 - f) przedstawianie kadrze kierowniczej wyższego szczebla sprawozdań na temat wyjątków przewidzianych w rozdziale II;
 - g) postanowienia wszystkich niezbędnych umów, które mają zostać zawarte między kontrahentami najpóźniej w chwili zawarcia rozliczanego niecentralnie kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, w tym postanowienia umowy o kompensowaniu zobowiązań i postanowienia umowy w sprawie wymiany zabezpieczenia zgodnie z art. 3;

- h) okresową weryfikację płynności zabezpieczenia, które ma być przedmiotem wymiany;
- i) terminowe ponowne ustanowienie zabezpieczenia w przypadku niewykonania zobowiązania przez kontrahenta ustanawiającego zabezpieczenie wobec kontrahenta pobierającego zabezpieczenie; oraz
- j) regularne monitorowanie ekspozycji z tytułu kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które stanowią transakcje wewnątrzgrupowe, oraz terminowe rozliczanie zobowiązań wynikających z takich kontraktów.

Do celów akapitu pierwszego lit. g) postanowienia umów obejmują wszystkie aspekty dotyczące zobowiązań wynikających z wszelkich rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które mają zostać zawarte, oraz przynajmniej następujące elementy:

- a) wszelkie zobowiązania płatnicze powstające między kontrahentami;
- b) warunki bilansowania zobowiązań płatniczych;
- c) przypadki niewykonania zobowiązania lub inne przypadki wypowiedzenia rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym;
- d) wszelkie metody obliczania stosowane w odniesieniu do zobowiązań płatniczych;
- e) warunki bilansowania zobowiązań płatniczych po rozwiązaniu umowy;
- f) przenoszenie praw i obowiązków po rozwiązaniu umowy;
- g) przepisy mające zastosowanie do transakcji przeprowadzanych w związku z rozliczanymi niecentralnie kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym.

3. Jeżeli kontrahenci zawierają umowę o kompensowaniu zobowiązań lub umowę w sprawie wymiany zabezpieczenia, muszą przeprowadzić niezależną weryfikację prawną egzekwowalności tych umów. Weryfikację taką może przeprowadzić niezależny podmiot wewnętrzny lub niezależna osoba trzecia.

Wymóg przeprowadzenia weryfikacji, o którym mowa w akapicie pierwszym, uznaje się za spełniony w odniesieniu do umowy o kompensowaniu zobowiązań, jeżeli taka umowa zostanie uznana zgodnie z art. 296 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

4. Kontrahenci ustanawiają politykę bieżącej oceny egzekwowalności zawieranych przez siebie umów o kompensowaniu zobowiązań i umów w sprawie wymiany zabezpieczenia.

5. Procedury zarządzania ryzykiem, o których mowa w ust. 1, są testowane, poddawane przeglądowi i aktualizowane w razie potrzeby, przy czym co najmniej raz do roku.

6. Kontrahenci stosujący modele początkowych depozytów zabezpieczających zgodnie z sekcją 4 przekazują właściwym organom – na ich żądanie i w dowolnym momencie – wszelką dokumentację dotyczącą procedur zarządzania ryzykiem, o których mowa w ust. 2 lit. b).

Artykuł 3

Umowa w sprawie wymiany zabezpieczenia

Umowa w sprawie wymiany zabezpieczenia, o której mowa w art. 2 ust. 2 akapit pierwszy lit. g), zawiera przynajmniej następujące postanowienia dotyczące:

- a) poziomów i rodzaju wymaganego zabezpieczenia;
- b) uzgodnień dotyczących wyodrębnienia;
- c) pakietu kompensowania, do którego odnosi się wymiana zabezpieczenia;
- d) procedur zgłaszania, potwierdzania i korygowania wezwań do uzupełnienia depozytu zabezpieczającego;
- e) procedur rozliczania wezwań do uzupełnienia depozytu zabezpieczającego dla każdego rodzaju uznanego zabezpieczenia;

- f) procedur, metod, harmonogramu i podziału obowiązków w zakresie obliczania depozytów zabezpieczających i wyceny zabezpieczenia;
- g) zdarzeń, które uznaje się za przypadki niewykonania zobowiązania lub rozwiązania umowy;
- h) przepisów mających zastosowanie do rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym;
- i) przepisów mających zastosowanie do umowy w sprawie wymiany zabezpieczenia.

SEKCJA 2

Uznawalność

Artykuł 4

Uznane zabezpieczenie

1. Kontrahent pobiera zabezpieczenie należące wyłącznie do następujących klas aktywów:
 - a) środki pieniężne w postaci środków zaksięgowanych na rachunku w dowolnej walucie lub podobne roszczenia o zwrot środków, takie jak depozyty rynku pieniężnego;
 - b) złoto w postaci przypisanego czystego złota kruszcowego o uznanym standardzie najwyższej czystości (ang. *good delivery*);
 - c) dłużne papiery wartościowe emitowane przez rządy centralne lub banki centralne państw członkowskich;
 - d) dłużne papiery wartościowe emitowane przez samorządy regionalne lub władze lokalne państw członkowskich, których ekspozycje traktuje się jak ekspozycje wobec rządu centralnego danego państwa członkowskiego zgodnie z art. 115 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - e) dłużne papiery wartościowe emitowane przez podmioty sektora publicznego państw członkowskich, których ekspozycje traktuje się jak ekspozycje wobec rządu centralnego, samorządu regionalnego lub władz lokalnych danego państwa członkowskiego zgodnie z art. 116 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - f) dłużne papiery wartościowe emitowane przez samorządy regionalne lub władze lokalne państw członkowskich inne niż te, o których mowa w lit. d);
 - g) dłużne papiery wartościowe emitowane przez podmioty sektora publicznego państw członkowskich inne niż te, o których mowa w lit. e);
 - h) dłużne papiery wartościowe emitowane przez wielostronne banki rozwoju wymienione w art. 117 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - i) dłużne papiery wartościowe emitowane przez organizacje międzynarodowe wymienione w art. 118 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - j) dłużne papiery wartościowe emitowane przez rządy lub banki centralne państw trzecich;
 - k) dłużne papiery wartościowe emitowane przez samorządy regionalne lub władze lokalne państw trzecich, które spełniają wymagania określone w lit. d) i e);
 - l) dłużne papiery wartościowe emitowane przez samorządy regionalne lub władze lokalne państw trzecich inne niż te, o których mowa w lit. d) i e);
 - m) dłużne papiery wartościowe emitowane przez instytucje kredytowe lub firmy inwestycyjne, w tym obligacje, o których mowa w art. 52 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE⁽¹⁾;
 - n) obligacje korporacyjne;
 - o) najbardziej uprzywilejowana transza sekurytyzacji zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 61 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, która nie stanowi resekurytyzacji zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 63 rozporządzenia;
 - p) obligacje zamienne, pod warunkiem że można je przekształcić wyłącznie w akcje uwzględnione w indeksie określonym zgodnie z art. 197 ust. 8 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

- q) akcje uwzględnione w indeksie określonym zgodnie z art. 197 ust. 8 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- r) udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), o ile spełnione są warunki określone w art. 5.
2. Kontrahent pobiera zabezpieczenie należące do klas aktywów, o których mowa w ust. 1 lit. f), g) oraz k)–r), wyłącznie w przypadku, gdy spełnione są wszystkie poniższe warunki:
- a) aktywa nie zostały wyemitowane przez kontrahenta ustanawiającego zabezpieczenie;
- b) aktywa nie zostały wyemitowane przez podmioty wchodzące w skład grupy, do której należy kontrahent ustanawiający zabezpieczenie;
- c) aktywa nie są w inny sposób narażone na jakiegokolwiek poważne ryzyko korelacji zdefiniowane w art. 291 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Artykuł 5

Kryteria uznawalności jednostek uczestnictwa lub udziałów w UCITS

1. Do celów art. 4 ust. 1 lit. r) kontrahent może wykorzystywać jednostki uczestnictwa lub udziały w UCITS w charakterze uznanego zabezpieczenia wyłącznie w przypadku, gdy spełnione są wszystkie poniższe warunki:
- a) wartość jednostek uczestnictwa lub udziałów jest publikowana codziennie;
- b) UCITS mogą inwestować wyłącznie w aktywa, które są uznawalne zgodnie z art. 4 ust. 1;
- c) UCITS spełniają kryteria ustanowione w art. 132 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Do celów lit. b) UCITS mogą korzystać z instrumentów pochodnych, aby zabezpieczyć ryzyko wynikające z aktywów, w które inwestują.

Jeżeli UCITS inwestuje w udziały lub jednostki uczestnictwa innych UCITS, warunki przewidziane w akapicie pierwszym mają również zastosowanie do tych UCITS.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1 lit. b), jeżeli UCITS lub którykolwiek z jego bazowych UCITS nie inwestuje wyłącznie w aktywa, które są uznawalne zgodnie z art. 4 ust. 1, wówczas jako uznane zabezpieczenie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, można wykorzystać wyłącznie wartość tej jednostki uczestnictwa lub udziału w UCITS, które stanowią inwestycję w uznane aktywa.

Przepisy akapitu pierwszego mają zastosowanie do wszelkich bazowych UCITS przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe, które posiada własne bazowe UCITS.

3. Jeżeli nieuznane aktywa UCITS mogą przyjmować wartość ujemną, wartość jednostki uczestnictwa lub udziału w UCITS, którą można wykorzystać w charakterze uznanego zabezpieczenia zgodnie z ust. 1, ustala się, odejmując maksymalną wartość ujemną nieuznanych aktywów od wartości uznanych aktywów.

Artykuł 6

Ocena jakości kredytowej

1. Kontrahent pobierający zabezpieczenie ocenia jakość kredytową aktywów należących do klas aktywów, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. c), d) i e), które nie są denominowane bądź finansowane w walucie krajowej emitenta, a także do klas aktywów, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. f), g), j)–n) i p), stosując jedną z następujących metod:
- a) metodę ratingów wewnętrznych, o której mowa w ust. 3, stosowaną przez kontrahenta pobierającego zabezpieczenie;

- b) metodę ratingów wewnętrznych, o której mowa w ust. 3, stosowaną przez kontrahenta ustanawiającego zabezpieczenie, jeżeli kontrahent ten ma siedzibę w Unii lub w państwie trzecim, w którym kontrahent ustanawiający zabezpieczenie jest objęty nadzorem skonsolidowanym uznanym za równoważny nadzorowi przewidzianemu w prawie Unii zgodnie z art. 127 dyrektywy 2013/36/UE;
- c) metodę oceny jakości kredytowej opublikowaną przez uznaną zewnętrzną instytucję oceny wiarygodności kredytowej (ECAI) zdefiniowaną w art. 4 pkt 98 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub metodę oceny jakości kredytowej opracowaną przez agencję kredytów eksportowych, o której mowa w art. 137 tego rozporządzenia.
2. Kontrahent pobierający zabezpieczenie ocenia jakość kredytową aktywów należących do klasy aktywów, o której mowa w art. 4 ust. 1 lit. o), stosując metodę, o której mowa w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu.
3. Kontrahent, któremu zezwolono na stosowanie metody wewnętrznych ratingów (IRB) zgodnie z art. 143 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, może korzystać ze swoich ratingów wewnętrznych przy ocenie jakości kredytowej zabezpieczenia pobranego do celów niniejszego rozporządzenia.
4. Kontrahent stosujący metodę IRB zgodnie z ust. 3 ustala stopień jakości kredytowej zabezpieczenia zgodnie z załącznikiem I.
5. Kontrahent stosujący metodę IRB zgodnie z ust. 3 przekazuje drugiemu kontrahentowi informacje na temat stopnia jakości kredytowej, o którym mowa w ust. 4, powiązanego z aktywami, które mają być przedmiotem wymiany jako zabezpieczenie.
6. Do celów ust. 1 lit. c) ocenę jakości kredytowej przyporządkowuje się do stopni jakości kredytowej zgodnie z art. 136 lub 270 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Artykuł 7

Wymagania szczegółowe dotyczące uznanych aktywów

1. Kontrahenci wykorzystują aktywa, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. f), g) i j)–p), w charakterze zabezpieczenia tylko wówczas, gdy ich jakość kredytową oceniono na stopień jakości kredytowej 1, 2 lub 3 zgodnie z art. 6.
2. Kontrahenci wykorzystują w charakterze zabezpieczenia aktywa, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. c), d) i e), które nie są denominowane bądź finansowane w walucie krajowej emitenta, tylko wówczas, gdy ich jakość kredytową oceniono na stopień jakości kredytowej 1, 2, 3 lub 4 zgodnie z art. 6.
3. Kontrahenci ustanawiają procedury w zakresie postępowania z aktywami wymienionymi jako zabezpieczenie zgodnie z ust. 1 i 2, których jakość kredytowa zostanie następnie oceniona na:
- a) stopień 4 lub gorszy w przypadku aktywów, o których mowa w ust. 1;
- b) stopień gorszy niż stopień 4 w przypadku aktywów, o których mowa w ust. 2.
4. Procedury, o których mowa w ust. 3, muszą spełniać wszystkie poniższe wymagania:
- a) uniemożliwiają kontrahentom wymienianie się dodatkowymi aktywami ocenionymi jako posiadające jakość kredytową, o której mowa w ust. 3;
- b) przewidują harmonogram, zgodnie z którym aktywa ocenione jako posiadające jakość kredytową, o której mowa w ust. 3, i które zostały już wymienione jako zabezpieczenie, zastępuje się w terminie nieprzekraczającym dwóch miesięcy;
- c) ustanawiają stopień jakości kredytowej wiążący się z koniecznością natychmiastowego zastąpienia aktywów, o których mowa w ust. 3;
- d) umożliwiają kontrahentom zwiększenie redukcji wartości odnośnego zabezpieczenia, o ile zabezpieczenie to nie zostało zastąpione zgodnie z harmonogramem, o którym mowa w lit. b).
5. Kontrahenci nie mogą wykorzystywać w charakterze zabezpieczenia aktywów należących do klas, o których mowa w art. 4 ust. 1, jeżeli nie mają dostępu do rynku tych aktywów lub jeżeli nie są w stanie upłynnić tych aktywów w odpowiednim terminie w przypadku niewykonania zobowiązania przez kontrahenta ustanawiającego zabezpieczenie.

Artykuł 8

Granice koncentracji początkowego depozytu zabezpieczającego

1. Jeżeli zabezpieczenie jest pobierane jako początkowy depozyt zabezpieczający zgodnie z art. 13, w odniesieniu do każdego kontrahenta pobierającego zabezpieczenie mają zastosowanie następujące granice koncentracji:

a) suma wartości pobranego początkowego depozytu zabezpieczającego należącego do klas aktywów, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. b), f), g) i l)–r), wyemitowanych przez jednego emitenta lub przez podmioty należące do tej samej grupy, nie przekracza większej z następujących wartości:

(i) 15 % wartości zabezpieczenia pobranego od kontrahenta ustanawiającego zabezpieczenie;

(ii) kwoty 10 mln EUR lub jej równowartości w innej walucie;

b) w przypadku gdy składnik aktywów należący do klas aktywów, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. p) i q), emitują instytucje zdefiniowane w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, suma wartości pobranego początkowego depozytu zabezpieczającego należącego do klas aktywów, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. o), p) i q), nie przekracza większej z następujących wartości:

(i) 40 % wartości zabezpieczenia pobranego od kontrahenta ustanawiającego zabezpieczenie;

(ii) kwoty 10 mln EUR lub jej równowartości w innej walucie.

Granice koncentracji ustanowione w akapicie pierwszym mają również zastosowanie do udziałów lub jednostek uczestnictwa w UCITS, jeżeli UCITS inwestuje głównie w klasy aktywów, o których mowa w tym akapicie.

2. Jeżeli zabezpieczenie jest pobierane jako początkowy depozyt zabezpieczający zgodnie z art. 13 w kwocie powyżej 1 mld EUR, a każdy z kontrahentów należy do jednej z kategorii wymienionych w ust. 3, w odniesieniu do pobranej od kontrahenta kwoty początkowego depozytu zabezpieczającego przekraczającej 1 mld EUR zastosowanie mają następujące granice koncentracji:

a) suma wartości pobranego początkowego depozytu zabezpieczającego należącego do klas aktywów, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. c)–l), wyemitowanych przez jednego emitenta lub przez emitentów mających siedzibę w tym samym państwie, nie przekracza 50 % wartości początkowego depozytu zabezpieczającego pobranego od tego kontrahenta;

b) jeżeli początkowy depozyt zabezpieczający jest pobierany w środkach pieniężnych, przy ustanawianiu granicy koncentracji wynoszącej 50 %, o której mowa w lit. a), bierze się również pod uwagę ekspozycje na ryzyko związane z będącymi osobami trzecimi posiadaczami lub depozytariuszami przechowującymi te środki pieniężne.

3. Kontrahenci, o których mowa w ust. 2, należą do jednej z następujących grup:

a) instytucji określonych jako globalne instytucje o znaczeniu systemowym zgodnie z art. 131 dyrektywy 2013/36/UE;

b) instytucji określonych jako inne instytucje o znaczeniu systemowym zgodnie z art. 131 dyrektywy 2013/36/UE;

c) kontrahentów innych niż systemy programów emerytalnych, w przypadku których suma wartości zabezpieczenia, które ma zostać pobrane, przekracza 1 mld EUR.

4. Jeżeli zabezpieczenie jest pobierane jako początkowy depozyt zabezpieczający zgodnie z art. 13 w kwocie powyżej 1 mld EUR przez system programów emerytalnych lub od systemu programów emerytalnych, kontrahent pobierający zabezpieczenie ustanawia procedury zarządzania ryzykiem koncentracji w odniesieniu do zabezpieczenia pobranego z klas aktywów, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. c)–l), uwzględniając odpowiednią dywersyfikację tego zabezpieczenia.

5. Jeżeli instytucje, o których mowa w ust. 3 lit. a) i b), pobierają początkowy depozyt zabezpieczający w środkach pieniężnych od pojedynczego kontrahenta, który również jest instytucją, o której mowa w tych literach, kontrahent pobierający zabezpieczenie zapewnia, aby żaden pojedynczy depozytariusz będący osobą trzecią nie przechowywał więcej niż 20 % wartości tego początkowego depozytu zabezpieczającego.

6. Przepisy ust. 1–4 nie mają zastosowania do zabezpieczenia pobieranego w formie instrumentów finansowych odpowiadających bazowemu instrumentowi finansowemu rozliczanego niecentralnie kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym.

7. Kontrahent pobierający zabezpieczenie ocenia zgodność z warunkami ustanowionymi w ust. 2 niniejszego artykułu przynajmniej przy każdorazowym obliczaniu wysokości początkowego depozytu zabezpieczającego zgodnie z art. 9 ust. 2.

8. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 7 kontrahent, o którym mowa w art. 2 pkt 10 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) nr 648/2012, może ocenić zgodność z warunkami ustanowionymi w ust. 2 raz na kwartał, o ile kwota początkowego depozytu zabezpieczającego pobierana od poszczególnych kontrahentów ani razu nie przekroczy 800 mln EUR w kwartale poprzedzającym przeprowadzenie oceny.

SEKCJA 3

Obliczanie i pobieranie depozytów zabezpieczających

Artykuł 9

Częstotliwość obliczania i wyznaczanie dnia obliczenia

1. Kontrahenci obliczają zmienny depozyt zabezpieczający zgodnie z art. 10 co najmniej raz dziennie.
2. Kontrahenci obliczają początkowy depozyt zabezpieczający zgodnie z art. 11 najpóźniej w dniu roboczym przypadającym po dniu, w którym nastąpiło jednego z następujących zdarzeń:
 - a) nowy rozliczany niecentralnie kontrakt pochodny będący przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym został zrealizowany lub dodany do pakietu kompensowania;
 - b) istniejący rozliczany niecentralnie kontrakt pochodny będący przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym wygasł lub został usunięty z pakietu kompensowania;
 - c) istniejący rozliczany niecentralnie kontrakt pochodny będący przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym uruchomił płatność lub dostawę inną niż ustanowienie i pobranie depozytów zabezpieczających;
 - d) początkowy depozyt zabezpieczający obliczono zgodnie z metodą standardową, o której mowa w art. 11 ust. 1, a istniejący kontrakt przypisano do innej klasy pod względem kategorii aktywów, o której mowa w załączniku IV pkt 1, wskutek skrócenia terminu zapadalności;
 - e) w ciągu poprzedzających dziesięciu dni roboczych nie dokonano żadnych obliczeń.
3. Do celów wyznaczenia dnia obliczenia początkowego i zmiennego depozytu zabezpieczającego zastosowanie mają następujące warunki:
 - a) jeżeli obydwaj kontrahenci mają siedzibę w tej samej strefie czasowej, podstawą obliczenia jest pakiet kompensowania z poprzedniego dnia roboczego;
 - b) jeżeli obydwaj kontrahenci nie mają siedziby w tej samej strefie czasowej, podstawą obliczenia są transakcje w ramach pakietu kompensowania, które zawarto przed godziną 16:00 poprzedniego dnia roboczego w strefie czasowej, w której godzina 16:00 przypada wcześniej.

Artykuł 10

Obliczanie zmiennego depozytu zabezpieczającego

Kwota zmiennego depozytu zabezpieczającego, który ma zostać pobrany przez kontrahenta, stanowi sumę wartości wszystkich kontraktów wchodzących w skład pakietu kompensowania obliczonych zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 pomniejszoną o wartość wszystkich wcześniej pobranych zmiennych depozytów zabezpieczających i o wartość netto poszczególnych kontraktów wchodzących w skład pakietu kompensowania w chwili zawarcia kontraktu oraz powiększoną o wartość wszystkich wcześniej wniesionych zmiennych depozytów zabezpieczających.

Artykuł 11

Obliczanie początkowego depozytu zabezpieczającego

1. Kontrahenci obliczają kwotę początkowego depozytu zabezpieczającego, który ma zostać pobrany, stosując metodę standardową określoną w załączniku IV lub modele początkowych depozytów zabezpieczających, o których mowa w sekcji 4.

2. Początkowy depozyt zabezpieczający pobiera się bez kompensowania kwot początkowego depozytu zabezpieczającego między oboma kontrahentami.
3. Jeżeli kontrahenci stosują zarówno metodę standardową określoną w załączniku IV, jak i modele początkowych depozytów zabezpieczających, o których mowa w sekcji 4, w odniesieniu do tego samego pakietu kompensowania, wówczas stosują taką metodę i takie modele konsekwentnie w odniesieniu do każdego rozliczanego niecentralnie kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym.
4. Kontrahenci obliczający początkowy depozyt zabezpieczający zgodnie z sekcją 4 nie uwzględniają w obliczeniach żadnych korelacji między wartością niezabezpieczonej ekspozycji a zabezpieczeniem.
5. Kontrahenci uzgadniają, jaką metodę stosuje każdy z nich przy ustalaniu początkowego depozytu zabezpieczającego, który ma zostać przez niego pobrany, ale nie są zobowiązani do stosowania takiej samej metodyki.
6. Jeżeli jeden kontrahent lub obydwaj kontrahenci stosują model początkowego depozytu zabezpieczającego, wybierają oni w drodze porozumienia model opracowany zgodnie z sekcją 4.

Artykuł 12

Wniesienie zmiennego depozytu zabezpieczającego

1. Kontrahent ustanawiający zabezpieczenie wnosi zmienny depozyt zabezpieczający:
 - a) tego samego dnia roboczego, w którym przypada dzień obliczenia wyznaczony zgodnie z art. 9 ust. 3; albo
 - b) jeżeli warunki ustanowione w ust. 2 są spełnione – w terminie dwóch dni roboczych od dnia obliczenia wyznaczonego zgodnie z art. 9 ust. 3.
2. Procedurę wnoszenia zmiennego depozytu zabezpieczającego ustanowioną w ust. 1 lit. b) można stosować wyłącznie w odniesieniu do:
 - a) pakietów kompensowania obejmujących kontrakty pochodne niepodlegające wymogom dotyczącym początkowego depozytu zabezpieczającego ustanowionym w niniejszym rozporządzeniu, jeżeli kontrahent ustanawiający zabezpieczenie wniósł – w dniu obliczenia zmiennego depozytu zabezpieczającego lub przed tym dniem – kwotę zaliczki na poczet uznanego zabezpieczenia obliczoną zgodnie z tą samą metodą co metoda stosowana przy obliczaniu początkowych depozytów zabezpieczających zgodnie z art. 15, w odniesieniu do których kontrahent pobierający zabezpieczenie zastosował okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia o długości odpowiadającej przynajmniej liczbie dni, jaka minęła od dnia obliczenia do dnia pobrania włącznie;
 - b) pakietów kompensowania obejmujących kontrakty podlegające wymogom dotyczącym początkowego depozytu zabezpieczającego ustanowionym w niniejszym rozporządzeniu, jeżeli wartość początkowego depozytu zabezpieczającego została skorygowana w jeden z następujących sposobów:
 - (i) przez przedłużenie okresu ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 2, o liczbę dni, jakie upłynęły od dnia obliczenia wyznaczonego zgodnie z art. 9 ust. 3 do dnia pobrania wyznaczonego zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu włącznie;
 - (ii) przez zwiększenie początkowego depozytu zabezpieczającego obliczonego zgodnie z metodą standardową, o której mowa w art. 11, z zastosowaniem odpowiedniej metody uwzględniającej okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia, który przedłużono o liczbę dni, jakie upłynęły od dnia obliczenia wyznaczonego zgodnie z art. 9 ust. 3 do dnia pobrania wyznaczonego zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu włącznie.

Do celów lit. a), jeżeli między oboma kontrahentami nie ustanowiono mechanizmu wyodrębniania, kontrahenci ci mogą kompensować kwoty, które mają zostać wniesione.

3. W przypadku sporu dotyczącego kwoty należnego zmiennego depozytu zabezpieczającego kontrahenci wnoszą – w tym samym terminie, o którym mowa w ust. 1 – przynajmniej tę część kwoty zmiennego depozytu zabezpieczającego, która jest bezsporna.

Artykuł 13

Wniesienie początkowego depozytu zabezpieczającego

1. Kontrahent ustanawiający zabezpieczenie wnosi początkowy depozyt zabezpieczający zgodnie z sekcją 5.

2. Kontrahent ustanawiający zabezpieczenie wnosi początkowy depozyt zabezpieczający tego samego dnia roboczego, w którym przypada dzień obliczenia wyznaczony zgodnie z art. 9 ust. 3.

3. W przypadku sporu dotyczącego kwoty należnego początkowego depozytu zabezpieczającego kontrahenci wnoszą przynajmniej tę część kwoty początkowego depozytu zabezpieczającego, która jest bezsporna, tego samego dnia roboczego, w którym przypada dzień obliczenia wyznaczony zgodnie z art. 9 ust. 3.

SEKCJA 4

Modele początkowych depozytów zabezpieczających

Artykuł 14

Wymagania ogólne

1. Jeżeli kontrahent stosuje model początkowego depozytu zabezpieczającego, model taki może zostać opracowany przez dowolnego z kontrahentów, obydwu kontrahentów lub podmiot będący osobą trzecią.

Jeżeli kontrahent stosuje model początkowego depozytu zabezpieczającego opracowany przez podmiot będący osobą trzecią, kontrahent ponosi odpowiedzialność za zapewnienie zgodności tego modelu z wymaganiami niniejszej sekcji.

2. Modele początkowego depozytu zabezpieczającego opracowuje się w taki sposób, aby uwzględnić wszystkie istotne czynniki ryzyka związane z zawarciem rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym wchodzących w skład pakietu kompensowania, w tym charakter, skalę i stopień złożoności tych czynników ryzyka, oraz aby spełniały następujące wymagania:

- a) model uwzględnia czynniki ryzyka odpowiadające poszczególnym walutom, w których denominowane są kontrakty wchodzące w skład pakietu kompensowania;
- b) model uwzględnia czynniki ryzyka związane ze stopą procentową odpowiadające poszczególnym walutom, w których zdenominowano te kontrakty;
- c) krzywa dochodowości jest podzielona na co najmniej sześć klas zapadalności w odniesieniu do ekspozycji na ryzyko związane ze stopą procentową w przypadku głównych walut i rynków;
- d) model uwzględnia ryzyko przesunięć pomiędzy poszczególnymi krzywymi dochodowości i poszczególnymi klasami zapadalności;
- e) model obejmuje odrębne czynniki ryzyka przynajmniej w odniesieniu do każdej akcji, każdego indeksu akcyjnego, towaru lub indeksu towarów, które mają istotne znaczenie dla tych kontraktów;
- f) model uwzględnia ryzyko wynikające z pozycji o mniejszej płynności oraz z pozycji o ograniczonej przejrzystości cen w ramach realistycznych scenariuszy rynkowych;
- g) model uwzględnia ryzyko wynikające z kontraktów pochodnych, w przypadku których klasę aktywów bazowych stanowią kredyty, które to ryzyko nie zostało ujęte w ramach żadnych innych elementów modelu;
- h) model uwzględnia ryzyko przesunięć między podobnymi, ale nie identycznymi podstawowymi czynnikami ryzyka oraz narażenie na ryzyko zmiany wartości wynikające z niedopasowania terminów zapadalności;
- i) model uwzględnia główne zależności nieliniowe;
- j) model obejmuje metody stosowane do celów weryfikacji historycznej, do których należą testy statystyczne skuteczności modelu;
- k) model określa, które zdarzenia wywołują zmianę lub kalibrację modelu lub podjęcie innych działań naprawczych.

3. Procedury zarządzania ryzykiem, o których mowa w art. 2 ust. 1, zapewniają bieżące monitorowanie skuteczności modelu między innymi poprzez dokonywanie jego weryfikacji historycznej co najmniej raz na trzy miesiące.

Do celów akapitu pierwszego weryfikacja historyczna obejmuje porównanie wartości uzyskanych w rezultacie zastosowania modelu ze zrealizowanymi wartościami rynkowymi rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym wchodzących w skład pakietu kompensowania.

4. W procedurach zarządzania ryzykiem, o których mowa w art. 2 ust. 1, przedstawia się metody wykorzystywane do przeprowadzenia weryfikacji historycznej przedsiębiorstwa, uwzględniając statystyczne testy skuteczności.
5. W procedurach zarządzania ryzykiem, o których mowa w art. 2 ust. 1, wskazuje się, jakie wyniki weryfikacji historycznej doprowadziłyby do zmiany lub ponownej kalibracji modelu lub podjęcia innych działań naprawczych.
6. Procedury zarządzania ryzykiem, o których mowa w art. 2 ust. 1, służą zapewnieniu przechowywania przez kontrahentów dokumentacji zawierającej wyniki weryfikacji historycznej, o której mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.
7. Kontrahenci przekazują sobie nawzajem wszystkie informacje niezbędne do wyjaśnienia, w jaki sposób obliczono daną wartość modelu początkowego depozytu zabezpieczającego, w taki sposób, że osoba trzecia dysponująca stosowną wiedzą byłaby w stanie zweryfikować prawidłowość tych obliczeń.
8. Model początkowego depozytu zabezpieczającego w ostrożny sposób odzwierciedla niepewność parametryczną, korelację, ryzyko bazowe oraz jakość danych.

Artykuł 15

Przedział ufności i okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia

1. Wahania wartości rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym wchodzących w skład pakietu kompensowania przyjęte przy obliczaniu początkowych depozytów zabezpieczających z zastosowaniem modelu początkowego depozytu zabezpieczającego opierają się na jednostronnym przedziale ufności 99 % w okresie ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia wynoszącym co najmniej 10 dni.
2. Okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia na potrzeby obliczania początkowych depozytów zabezpieczających z zastosowaniem modelu początkowego depozytu zabezpieczającego, o którym mowa w ust. 1, obejmuje:
 - a) okres, jaki może upłynąć od ostatniej wymiany zmiennego depozytu zabezpieczającego do niewykonania zobowiązania przez kontrahenta;
 - b) szacunkowy okres niezbędny do zastąpienia poszczególnych rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym wchodzących w skład pakietu kompensowania lub do zabezpieczenia ryzyka związanego z tymi kontraktami pochodnymi, biorąc pod uwagę poziom płynności rynku, na którym odbywa się obrót kontraktami tego rodzaju, łączny wolumen rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym na tym rynku oraz liczbę uczestników tego rynku.

Artykuł 16

Kalibracja parametrów modelu

1. Parametry wykorzystywane w modelach początkowych depozytów zabezpieczających kalibruje się co najmniej raz w roku w oparciu o dane historyczne obejmujące okres od co najmniej trzech do maksymalnie pięciu lat.
2. Dane wykorzystywane przy kalibracji parametrów modeli początkowych depozytów zabezpieczających obejmują dane z ostatniego nieprzerwanego okresu od dnia, w którym dokonano kalibracji, o której mowa w ust. 1, przy czym co najmniej 25 % tych danych musi być reprezentatywne dla okresu występowania istotnych skrajnych warunków finansowych („dane dotyczące warunków skrajnych”).
3. Jeżeli dane dotyczące warunków skrajnych, o których mowa w ust. 2, nie stanowią co najmniej 25 % danych wykorzystywanych w modelu początkowego depozytu zabezpieczającego, najstarsze spośród danych historycznych, o których mowa w ust. 1, zastępuje się danymi z okresu występowania istotnych skrajnych warunków finansowych do momentu, w którym dane dotyczące warunków skrajnych będą stanowiły co najmniej 25 % wszystkich danych wykorzystywanych w modelu początkowego depozytu zabezpieczającego.

4. Okres występowania istotnych skrajnych warunków finansowych wykorzystywany do celów kalibracji parametrów wyznacza i stosuje się odrębnie przynajmniej dla każdej z klas aktywów, o których mowa w art. 17 ust. 2.
5. Parametry kalibruje się z zastosowaniem danych o równej wadze.
6. Parametry można kalibrować dla okresów krótszych niż okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia ustalony zgodnie z art. 15. W przypadku stosowania krótszych okresów parametry dostosowuje się do takiego okresu ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia za pomocą odpowiedniej metody.
7. Kontrahenci opracowują pisemne strategie określające okoliczności, które wywołują częstszą kalibrację.
8. Kontrahenci ustanawiają procedury korygowania wartości depozytów zabezpieczających, które mają być wymieniane, w odpowiedzi na zmianę parametrów spowodowaną zmianą warunków rynkowych. Tego rodzaju procedury muszą zapewniać kontrahentom możliwość wymiany dodatkowego początkowego depozytu zabezpieczającego wynikającego z takiej zmiany parametrów przez okres od jednego do trzydziestu dni roboczych.
9. Kontrahenci ustanawiają procedury dotyczące jakości danych wykorzystywanych w modelu zgodnie z ust. 1, w tym procedury wyboru odpowiednich dostawców danych oraz procedury oczyszczania i interpolacji takich danych.
10. Zamiast danych wykorzystywanych w modelach początkowego depozytu zabezpieczającego można stosować wskaźniki zastępcze wyłącznie w przypadku, gdy spełnione są obydwa poniższe warunki:
 - a) dostępne dane są niewystarczające lub nie odzwierciedlają faktycznej zmienności kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym lub portfela kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które wchodzi w skład pakietu kompensowania;
 - b) zastosowanie wskaźników zastępczych doprowadzi do przyjęcia zachowawczego poziomu depozytów zabezpieczających.

Artykuł 17

Kompensowanie z tytułu dywersyfikacji, zabezpieczenia i ryzyka w odniesieniu do wszystkich klas instrumentów bazowych

1. Modele początkowych depozytów zabezpieczających obejmują wyłącznie rozliczane niecentralnie kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym wchodzące w skład tego samego pakietu kompensowania. W modelach początkowych depozytów zabezpieczających można przewidzieć kompensowanie z tytułu dywersyfikacji, zabezpieczenia i ryzyka wynikające z ryzyka wiążącego się z kontraktami należącymi do tego samego pakietu kompensowania, pod warunkiem że takie kompensowanie z tytułu dywersyfikacji, zabezpieczenia i ryzyka będzie prowadzone wyłącznie w ramach tej samej klasy aktywów bazowych co klasa wskazana w ust. 2.
2. Do celów ust. 1 kompensowania z tytułu dywersyfikacji, zabezpieczenia i ryzyka można dokonywać wyłącznie w ramach następujących klas aktywów bazowych:
 - a) stopy procentowe, waluta i inflacja;
 - b) instrumenty kapitałowe;
 - c) instrumenty kredytowe;
 - d) towary i złoto;
 - e) inne.

Artykuł 18

Wymogi jakościowe

1. Kontrahenci ustanawiają procedurę zarządzania wewnętrznego służącą do ciągłej oceny adekwatności modelu początkowego depozytu zabezpieczającego, która obejmuje wszystkie następujące elementy:
 - a) wstępną walidację modelu przez odpowiednio wykwalifikowane osoby niezależne od osób zaangażowanych w opracowywanie modelu;
 - b) walidację następczą przeprowadzaną każdorazowo po wprowadzeniu istotnej zmiany w modelu początkowego depozytu zabezpieczającego oraz co najmniej raz w roku;

- c) procedurę regularnej kontroli do celów oceny następujących elementów:
- (i) integralności i wiarygodności źródeł danych;
 - (ii) zarządzania systemem informacyjnym wykorzystywanym do obsługi modelu;
 - (iii) dokładności i kompletności wykorzystywanych danych;
 - (iv) dokładności i poprawności założeń dotyczących zmienności i korelacji.
2. Dokumentacja dotycząca procedur zarządzania ryzykiem, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. b), odnosząca się do modelu początkowego depozytu zabezpieczającego musi spełniać wszystkie poniższe warunki:
- a) musi zapewniać osobie trzeciej dysponującej odpowiednią wiedzą możliwość zrozumienia struktury i szczegółów operacyjnych modelu początkowego depozytu zabezpieczającego;
 - b) musi zawierać kluczowe założenia i ograniczenia modelu początkowego depozytu zabezpieczającego;
 - c) musi określać okoliczności, w których założenia modelu początkowego depozytu zabezpieczającego utracą ważność.
3. Kontrahenci dokumentują wszystkie zmiany modelu początkowego depozytu zabezpieczającego. Wspomniana dokumentacja musi również zawierać szczegółowe informacje na temat wyników walidacji, o których mowa w ust. 1, przeprowadzonych po dokonaniu tych zmian.

SEKCJA 5

Zarządzanie zabezpieczeniem i jego wyodrębnianie

Artykuł 19

Zarządzanie zabezpieczeniem i jego wyodrębnianie

1. Procedury, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. c), obejmują następujące elementy:
- a) codzienną wycenę zabezpieczenia utrzymywanego zgodnie z sekcją 6;
 - b) regulacje prawne i strukturę utrzymywania zabezpieczenia, która zapewnia dostęp do otrzymanego zabezpieczenia, jeżeli jest ono utrzymywane przez osobę trzecią;
 - c) jeżeli początkowy depozyt zabezpieczający jest utrzymywany przez udzielającego zabezpieczenia, zapewnienie utrzymywania zabezpieczenia na rachunkach powierniczych nienarażonych na ryzyko niewypłacalności;
 - d) utrzymywanie niepieniężnego początkowego depozytu zabezpieczającego zgodnie z ust. 3 i 4;
 - e) utrzymywanie środków pieniężnych pobranych jako początkowy depozyt zabezpieczający na rachunkach pieniężnych w bankach centralnych lub instytucjach kredytowych, które spełniają wszystkie poniższe warunki:
 - (i) posiadają zezwolenie na prowadzenie działalności zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE lub posiadają zezwolenie na prowadzenie działalności w państwie trzecim, którego ustalenia nadzorcze i regulacyjne zostały uznane za równoważne zgodnie z art. 142 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (ii) nie są kontrahentem ustanawiającym zabezpieczenie ani kontrahentem pobierającym zabezpieczenie ani nie wchodzi w skład tej samej grupy co którykolwiek z kontrahentów;
 - f) dostępność niewykorzystanego zabezpieczenia dla likwidatora lub innego syndyka kontrahenta, który nie wykonał zobowiązania;
 - g) możliwość swobodnego, terminowego przekazania początkowego depozytu zabezpieczającego kontrahentowi ustanawiającemu zabezpieczenie w przypadku niewykonania zobowiązania przez kontrahenta pobierającego zabezpieczenie;

- h) możliwość przeniesienia zabezpieczenia niepieniężnego bez jakichkolwiek ograniczeń regulacyjnych czy prawnych lub roszczeń osób trzecich, w tym roszczeń likwidatora kontrahenta pobierającego zabezpieczenie lub depozytariusza będącego osobą trzecią, poza zastawami na poczet opłat i wydatków poniesionych w związku z prowadzeniem rachunków powierniczych oraz poza zastawami ustanawianymi zwykle na wszystkich papierach wartościowych w ramach systemu rozliczeniowego, w którym tego rodzaju zabezpieczenie może być utrzymywane;
- i) zwrócenie pełnej kwoty niewykorzystanego zabezpieczenia kontrahentowi ustanawiającemu zabezpieczenie, z wyłączeniem kosztów i wydatków poniesionych w związku z pobieraniem i utrzymywaniem zabezpieczenia.
2. Każde zabezpieczenie ustanowione jako początkowy lub zmienny depozyt zabezpieczający można zastąpić alternatywnym zabezpieczeniem, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:
- a) zastąpienia dokonano zgodnie z warunkami umowy zawartej między kontrahentami, o której mowa w art. 3;
- b) alternatywne zabezpieczenie jest uznanym zabezpieczeniem zgodnie z sekcją 2;
- c) wartość alternatywnego zabezpieczenia jest wystarczająca do spełnienia wszystkich wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego po ewentualnym zastosowaniu stosownych redukcji wartości.
3. Początkowy depozyt zabezpieczający należy objąć ochroną przed niewykonaniem zobowiązania przez kontrahenta pobierającego zabezpieczenie lub przed niewypłacalnością tego kontrahenta, wyodrębniając go w dowolny z następujących sposobów lub w obydwa następujące sposoby:
- a) w księgach i rejestrach prowadzonych przez posiadacza lub depozytariusza będącego osobą trzecią;
- b) za pomocą innych prawnie wiążących uzgodnień.
4. Kontrahenci zapewniają wyodrębnienie niepieniężnego zabezpieczenia wymienianego jako początkowy depozyt zabezpieczający w następujący sposób:
- a) jeżeli zabezpieczenie jest utrzymywane na zasadzie własnościowej przez kontrahenta pobierającego zabezpieczenie, wyodrębnia się je z pozostałych aktywów będących własnością kontrahenta pobierającego zabezpieczenie;
- b) jeżeli zabezpieczenie jest utrzymywane na zasadzie niewłasnościowej przez kontrahenta ustanawiającego zabezpieczenie, wyodrębnia się je z pozostałych aktywów będących własnością kontrahenta ustanawiającego zabezpieczenie;
- c) jeżeli zabezpieczenie jest utrzymywane w księgach i rejestrach depozytariusza lub innego posiadacza będącego osobą trzecią, wyodrębnia się je z aktywów stanowiących własność tego posiadacza lub depozytariusza będącego osobą trzecią.
5. Jeżeli zabezpieczenie niepieniężne jest utrzymywane przez stronę pobierającą zabezpieczenie lub przez posiadacza lub depozytariusza będącego osobą trzecią, kontrahent pobierający zabezpieczenie zawsze zapewnia kontrahentowi ustanawiającemu zabezpieczenie możliwość wyodrębnienia jego zabezpieczenia od aktywów innych kontrahentów ustanawiających zabezpieczenie.
6. Kontrahenci przeprowadzają niezależną weryfikację prawną, aby ustalić, czy uzgodnienia dotyczące wyodrębnienia spełniają wymagania, o których mowa w ust. 1 lit. g) oraz w ust. 3, 4 i 5. Tego rodzaju weryfikację prawną może przeprowadzić niezależna jednostka wewnętrzna lub niezależna osoba trzecia.
7. Kontrahenci dostarczają swoim właściwym organom dowody potwierdzające zgodność z wymogami ustanowionymi w ust. 6 w odniesieniu do każdej odnośnej jurysdykcji oraz – na żądanie właściwego organu – ustanawiają politykę zapewniającą ciągłą ocenę zgodności z tymi wymogami.
8. Do celów ust. 1 lit. e) kontrahenci oceniają jakość kredytową instytucji kredytowej, o której mowa w tej literze, stosując metodykę, która nie opiera się wyłącznie lub mechanicznie na zewnętrznych ocenach jakości kredytowej.

Artykuł 20

Sposób postępowania z pobranymi początkowymi depozytami zabezpieczającymi

1. Kontrahent pobierający zabezpieczenie nie dokonuje rehypotekacji, nie lombarduje ani nie wykorzystuje ponownie w inny sposób zabezpieczenia pobranego jako początkowy depozyt zabezpieczający.
2. Niezależnie od przepisów ust. 1 posiadacz będący osobą trzecią może korzystać z początkowego depozytu zabezpieczającego otrzymanego w środkach pieniężnych do celów reinwestycyjnych.

SEKCJA 6

Wycena zabezpieczenia

Artykuł 21

Obliczanie skorygowanej wartości zabezpieczenia

1. Kontrahenci korygują wartość pobranego zabezpieczenia zgodnie z metodą określoną w załączniku II albo zgodnie z metodą wykorzystującą własne oszacowania zmienności, o których mowa w art. 22.
2. Korygując wartość zabezpieczenia zgodnie z ust. 1, kontrahenci mogą pominąć ryzyko walutowe związane z pozycjami denominowanymi w walutach, które podlegają prawnie wiążącej umowie międzyrządowej ograniczającej wahania wartości tych pozycji względem innych walut objętych tą samą umową.

Artykuł 22

Własne oszacowania skorygowanej wartości zabezpieczenia

1. Kontrahenci korygują wartość pobranego zabezpieczenia, korzystając z własnych oszacowań zmienności sporządzonych zgodnie z załącznikiem III.
2. Kontrahenci aktualizują swoje zbiory danych i sporządzają własne oszacowania zmienności, o których mowa w art. 21, za każdym razem, gdy dojdzie do istotnej zmiany poziomu zmienności cen rynkowych, przy czym co najmniej raz na kwartał.
3. Do celów ust. 2 kontrahenci z wyprzedzeniem ustalają poziomy zmienności, które powodują konieczność ponownego obliczenia redukcji wartości zgodnie z załącznikiem III.
4. Procedury, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. d), obejmują strategie monitorowania procesu sporządzania własnych oszacowań zmienności oraz włączania tych oszacowań do procesu zarządzania ryzykiem danego kontrahenta.
5. Strategie, o których mowa w ust. 4, podlegają przeglądowi wewnętrznemu obejmującemu wszystkie poniższe elementy:
 - a) włączenie oszacowań do procesu zarządzania ryzykiem danego kontrahenta, które następuje co najmniej raz w roku;
 - b) włączenie oszacowanych redukcji wartości do procesu codziennego zarządzania ryzykiem;
 - c) walidację wszelkich istotnych zmian w procesie sporządzania oszacowań;
 - d) sprawdzenie spójności, aktualności oraz wiarygodności źródeł danych wykorzystywanych do sporządzania oszacowań;
 - e) dokładność i poprawność założeń dotyczących zmienności.
6. Przegląd, o którym mowa w ust. 5, przeprowadza się regularnie w ramach procesu kontroli wewnętrznej kontrahenta.

ROZDZIAŁ II

PRZEPISY SZCZEGÓŁOWE W ZAKRESIE PROCEDUR ZARZĄDZANIA RYZYKIEM

SEKCJA 1

Zwolnienia

Artykuł 23

Kontrahenci centralni posiadający zezwolenie na prowadzenie działalności instytucji kredytowych

Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 2 ust. 2 kontrahenci mogą przewidzieć w swoich procedurach zarządzania ryzykiem, że zabezpieczenie nie będzie wymieniane w odniesieniu do rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które zawarto z kontrahentami centralnymi posiadającymi zezwolenie na prowadzenie działalności instytucji kredytowych zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE.

*Artykuł 24***Kontrahenci niefinansowi i kontrahenci z państw trzecich**

Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 2 ust. 2 kontrahenci mogą przewidzieć w swoich procedurach zarządzania ryzykiem, że zabezpieczenie nie będzie wymieniane w odniesieniu do rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które zawarto z kontrahentami niefinansowymi niespełniającymi warunków ustanowionych w art. 10 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 648/2012 lub z podmiotami niefinansowymi mającymi siedzibę w państwie trzecim, które nie spełniałyby warunków ustanowionych w art. 10 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 648/2012, gdyby miały siedzibę w Unii.

*Artykuł 25***Minimalna kwota transferu**

1. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 2 ust. 2 kontrahenci mogą przewidzieć w swoich procedurach zarządzania ryzykiem, że zabezpieczenie nie będzie pobierane od kontrahenta, jeżeli kwota należna w ramach ostatniego pobrania zabezpieczenia jest równa kwocie uzgodnionej przez kontrahentów lub od niej niższa („minimalna kwota transferu”).

Minimalna kwota transferu nie może przekraczać 500 000 EUR lub równowartości tej kwoty w innej walucie.

2. Jeżeli kontrahenci uzgodnią minimalną kwotę transferu, kwotę należnego zabezpieczenia oblicza się, sumując:

- a) wartość zmiennego depozytu zabezpieczającego należnego w ramach ostatniego pobrania obliczoną zgodnie z art. 10, uwzględniając wszelkie nadwyżki zabezpieczenia;
- b) wartość początkowego depozytu zabezpieczającego należnego w ramach ostatniego pobrania obliczoną zgodnie z art. 11, uwzględniając wszelkie nadwyżki zabezpieczenia.

3. Jeżeli kwota należnego zabezpieczenia przekracza minimalną kwotę transferu uzgodnioną przez kontrahentów, kontrahent pobierający zabezpieczenie pobiera pełną kwotę należnego zabezpieczenia, nie odliczając od niej minimalnej kwoty transferu.

4. Kontrahenci mogą uzgodnić odrębne minimalne kwoty transferu dla początkowego i zmiennego depozytu zabezpieczającego, o ile suma takich minimalnych kwot transferu nie przekroczy 500 000 EUR lub równowartości tej kwoty w innej walucie.

5. Jeżeli kontrahenci uzgodnią odrębne minimalne kwoty transferu zgodnie z ust. 4, w sytuacji gdy kwota należnego początkowego lub zmiennego depozytu zabezpieczającego przekracza minimalną kwotę transferu, kontrahent pobierający zabezpieczenie pobiera pełną kwotę należnego początkowego lub zmiennego depozytu zabezpieczającego, nie odliczając od niej tych minimalnych kwot transferu.

*Artykuł 26***Obliczanie depozytu zabezpieczającego w przypadku kontrahentów z państw trzecich**

Jeżeli kontrahent ma siedzibę w państwie trzecim, kontrahenci mogą obliczać depozyty zabezpieczające na podstawie pakietu kompensowania, w skład którego wchodzi następujące rodzaje kontraktów:

- a) rozliczane niecentralnie instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym podlegające wymogom dotyczącym depozytu zabezpieczającego ustanowionym w niniejszym rozporządzeniu;
- b) kontrakty spełniające obydwa poniższe warunki:
 - (i) są uznawane za rozliczane niecentralnie instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym w ramach systemu regulacyjnego, który ma zastosowanie do kontrahenta mającego siedzibę w państwie trzecim;
 - (ii) podlegają przepisom w zakresie depozytów zabezpieczających w ramach systemu regulacyjnego, który ma zastosowanie do kontrahenta mającego siedzibę w państwie trzecim.

SEKCJA 2

Zwolnienia przy obliczaniu poziomów początkowego depozytu zabezpieczającego

Artykuł 27

Kontrakty walutowe

Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 2 ust. 2 kontrahenci mogą przewidzieć w swoich procedurach zarządzania ryzykiem, że początkowe depozyty zabezpieczające nie będą pobierane w odniesieniu do:

- a) rozliczanych fizycznie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które wiążą się wyłącznie z wymianą dwóch różnych walut w określonym przyszłym terminie po stałym kursie ustalonym w dniu zawarcia kontraktu obejmującego wymianę („terminowe transakcje walutowe typu *forward*”);
- b) rozliczanych fizycznie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które wiążą się wyłącznie z wymianą dwóch różnych walut w określonym terminie po stałym kursie ustalonym w dniu zawarcia kontraktu obejmującego wymianę oraz z odwrotną wymianą obu walut w późniejszym terminie po stałym kursie, który również został ustalony w dniu zawarcia kontraktu obejmującego wymianę („walutowe transakcje *swapowe*”);
- c) wymiany kwoty głównej rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, w ramach których kontrahenci wymieniają wyłącznie kwotę główną oraz wszelkie należne kwoty odsetek w jednej walucie na kwotę główną i wszelkie należne kwoty odsetek w drugiej walucie w terminie wyznaczonym zgodnie z określonym wzorem („*swap walutowy*”).

Artykuł 28

Próg oparty na kwocie referencyjnej

1. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 2 ust. 2 kontrahenci mogą przewidzieć w swoich procedurach zarządzania ryzykiem, że początkowe depozyty zabezpieczające nie będą pobierane w odniesieniu do wszystkich nowych kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartych w roku kalendarzowym, w którym zagregowana średnia kwota referencyjna rozliczanych niecentralnie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym na koniec miesiąca wynosiła w marcu, kwietniu i maju poprzedzającego roku mniej niż 8 mld EUR w przypadku jednego z dwóch kontrahentów.

Zagregowaną średnią kwotę referencyjną na koniec miesiąca, o której mowa w akapicie pierwszym, oblicza się na poziomie kontrahenta lub na poziomie grupy, jeżeli kontrahent należy do grupy.

2. Jeżeli kontrahent należy do grupy, przy obliczaniu zagregowanej średniej kwoty referencyjnej na koniec miesiąca dla grupy bierze się pod uwagę wszystkie rozliczane niecentralnie kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym danej grupy, uwzględniając wszystkie wewnątrzgrupowe rozliczane niecentralnie kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym.

Do celów akapitu pierwszego kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które stanowią transakcje wewnętrzne, bierze się pod uwagę tylko raz.

3. UCITS posiadające zezwolenie wydane zgodnie z dyrektywą 2009/65/WE oraz alternatywne fundusze inwestycyjne zarządzane przez zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi posiadających zezwolenie lub zarejestrowanych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE⁽¹⁾ uznaje się za odrębne podmioty i traktuje osobno przy stosowaniu progów, o których mowa w ust. 1, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) fundusze stanowią niezależne, wyodrębnione pakiety aktywów ustanowione na wypadek niewypłacalności lub upadłości funduszu;
- b) wyodrębnione pakiety aktywów nie są zabezpieczone ani objęte gwarancją czy innym wsparciem finansowym przez inne fundusze inwestycyjne lub zarządzających tymi funduszami.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

Artykuł 29

Próg oparty na kwotach początkowego depozytu zabezpieczającego

1. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 2 ust. 2 kontrahenci mogą przewidzieć w swoich procedurach zarządzania ryzykiem, że kwota pobieranych początkowych depozytów zabezpieczających ulega obniżeniu o maksymalnie 50 mln EUR w przypadkach wskazanych w lit. a) i b) niniejszego ustępu lub o 10 mln EUR w przypadku wskazanym w lit. c), jeżeli:

- a) żaden z kontrahentów nie należy do żadnej grupy;
- b) kontrahenci należą do różnych grup;
- c) obydwa kontrahenci należą do tej samej grupy.

2. Jeżeli kontrahent nie pobiera początkowych depozytów zabezpieczających zgodnie z ust. 1 lit. b), procedury zarządzania ryzykiem, o których mowa w art. 2 ust. 1, muszą zawierać postanowienia w zakresie monitorowania na poziomie grupy, czy doszło do przekroczenia progu, oraz w zakresie przechowywania odpowiednich dokumentów zawierających informacje o ekspozycjach grupy wobec poszczególnych pojedynczych kontrahentów należących do tej samej grupy.

3. UCITS posiadające zezwolenie wydane zgodnie z dyrektywą 2009/65/WE oraz alternatywne fundusze inwestycyjne zarządzane przez zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi posiadających zezwolenie lub zarejestrowanych zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE uznaje się za odrębne podmioty i traktuje osobno przy stosowaniu progów, o których mowa w ust. 1, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) fundusze stanowią niezależne, wyodrębnione pakiety aktywów ustanowione na wypadek niewypłacalności lub upadłości funduszu;
- b) wyodrębnione pakiety aktywów nie są zabezpieczone ani objęte gwarancją czy innym wsparciem finansowym przez inne fundusze inwestycyjne lub zarządzających tymi funduszami.

SEKCJA 3

Zwolnienia z wymogu ustanowienia lub pobrania początkowego lub zmiennego depozytu zabezpieczającego

Artykuł 30

Sposób traktowania instrumentów pochodnych powiązanych z obligacjami zabezpieczonymi do celów zabezpieczenia

1. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 2 ust. 2 i w przypadku spełnienia wymagań określonych w ust. 2 niniejszego artykułu kontrahenci mogą zawrzeć w swoich procedurach zarządzania ryzykiem następujące postanowienia w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które zostały zawarte w związku z obligacjami zabezpieczonymi:

- a) zmiennego depozytu zabezpieczającego nie wnosi emitent obligacji zabezpieczonych ani instytucja, w której zgromadzone są aktywa stanowiące zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych, lecz jest on pobierany od ich kontrahenta w środkach pieniężnych i zwracany ich kontrahentowi w stosownym terminie;

- b) początkowy depozyt zabezpieczający nie jest wnoszony ani pobierany.

2. Przepisy ust. 1 mają zastosowanie w przypadku spełnienia wszystkich poniższych warunków:

- a) kontrakt pochodny będący przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym nie zostaje rozwiązany w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub niewypłacalności emitenta obligacji zabezpieczonych lub instytucji, w której zgromadzone są aktywa stanowiące zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych;

- b) kontrahent, który jest stroną kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartego z emitentami obligacji zabezpieczonych lub z instytucjami, w których zgromadzone są aktywa stanowiące zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych, ma pozycję co najmniej równorzędną z posiadaczami obligacji zabezpieczonych, z wyjątkiem sytuacji, w której dany kontrahent, który jest stroną kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartego z emitentami obligacji zabezpieczonych lub z instytucjami, w których zgromadzone są aktywa stanowiące zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych, jest stroną niewykonującą zobowiązań lub stroną poszkodowaną, bądź też zrzeka się pozycji równorzędnej;

- c) kontrakt pochodny będący przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym został zarejestrowany lub odnotowany w instytucji, w której zgromadzone są aktywa stanowiące zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych, zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi obligacji zabezpieczonych;
- d) kontrakt pochodny będący przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym jest wykorzystywany wyłącznie do zabezpieczenia przed ryzykiem niedopasowania stopy procentowej lub niedopasowania walutowego puli aktywów stanowiących zabezpieczenie w odniesieniu do obligacji zabezpieczonej;
- e) w skład pakietu kompensowania nie wchodzi kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są powiązane z pulą aktywów stanowiących zabezpieczenie obligacji zabezpieczonej;
- f) obligacja zabezpieczona, z którą powiązany jest dany kontrakt pochodny będący przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, spełnia wymagania ustanowione w art. 129 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- g) pula aktywów stanowiących zabezpieczenie obligacji zabezpieczonej, z którą powiązany jest dany kontrakt pochodny będący przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, podlega regulacyjnemu wymogowi zabezpieczenia w wysokości co najmniej 102 %.

Artykuł 31

Sposób traktowania kontraktów pochodnych zawartych z kontrahentami z państw trzecich, w przypadku których nie można zagwarantować, że umowy o kompensowaniu zobowiązań lub ochrona w postaci zabezpieczenia będą możliwe do wyegzekwowania na drodze prawnej

1. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 2 ust. 2 kontrahenci mający siedzibę w Unii mogą przewidzieć w swoich procedurach zarządzania ryzykiem, że zmienne i początkowe depozyty zabezpieczające nie muszą być wnoszone w odniesieniu do rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartych z kontrahentami mającymi siedzibę w państwie trzecim, w przypadku których spełniony jest dowolny z następujących warunków:

- a) wyniki weryfikacji prawnej, o której mowa w art. 2 ust. 3, potwierdzają, że nie ma pewności, czy umowa o kompensowaniu zobowiązań i – jeżeli została zawarta – umowa w sprawie wymiany zabezpieczenia będzie zawsze możliwa do wyegzekwowania na drodze prawnej;
- b) wyniki weryfikacji prawnej, o której mowa w art. 19 ust. 6, potwierdzają brak możliwości spełnienia wymagań w zakresie wyodrębniania, o których mowa w art. 19 ust. 3, 4 i 5.

Do celów akapitu pierwszego kontrahenci mający siedzibę w Unii pobierają depozyty zabezpieczające w ujęciu brutto.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 2 ust. 2 kontrahenci mający siedzibę w Unii mogą przewidzieć w swoich procedurach zarządzania ryzykiem, że zmienne i początkowe depozyty zabezpieczające nie muszą być wnoszone lub pobierane w odniesieniu do kontraktów zawartych z kontrahentami mającymi siedzibę w państwie trzecim, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) zastosowanie mają warunki określone w ust. 1 lit. a) oraz – w stosownych przypadkach – w ust. 1 lit. b);
- b) wyniki weryfikacji prawnych, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), potwierdzają brak możliwości pobrania zabezpieczenia zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia nawet w ujęciu brutto;
- c) wartość wskaźnika obliczonego zgodnie z ust. 3 jest niższa niż 2,5 %.

3. Wskaźnik, o którym mowa w ust. 2 lit. c), stanowi iloraz kwoty obliczonej zgodnie z lit. a) niniejszego ustępu i kwoty obliczonej zgodnie z lit. b) tego ustępu:

- a) sumy kwot referencyjnych wszelkich aktywnych kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym w ramach grupy, do której należy dany kontrahent, zawartych po wejściu niniejszego rozporządzenia w życie oraz w odniesieniu do których nie pobrano żadnego depozytu zabezpieczającego od kontrahentów mających siedzibę w państwie trzecim, do których ma zastosowanie ust. 2 lit. b);
- b) sumy kwot referencyjnych wszystkich aktywnych kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym w ramach grupy, do której należy dany kontrahent, z wyjątkiem kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które stanowią transakcje wewnątrzgrupowe.

ROZDZIAŁ III

WEWNĄTRZGRUPOWE KONTRAKTY POCHODNE

SEKCJA 1

Procedury, jakich mają przestrzegać kontrahenci i odnośne właściwe organy przy stosowaniu zwolnień w odniesieniu do wewnątrzgrupowych kontraktów pochodnych

Artykuł 32

Procedury, jakich mają przestrzegać kontrahenci i odnośne właściwe organy

1. Wniosek lub powiadomienie przekazane przez kontrahenta właściwemu organowi zgodnie z art. 11 ust. 6–10 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 uznaje się za otrzymane, jeżeli właściwy organ otrzyma wszystkie poniższe informacje:
 - a) wszystkie informacje niezbędne do oceny, czy warunki określone odpowiednio w art. 11 ust. 6, 7, 8, 9 lub 10 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 zostały spełnione;
 - b) informacje i dokumenty, o których mowa w art. 18 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 149/2013 ⁽¹⁾.
2. Jeżeli właściwy organ uzna, że do oceny, czy warunki, o których mowa w ust. 1 lit. a), są spełnione, potrzebne są dodatkowe informacje, przekazuje kontrahentowi pisemny wniosek o przekazanie takich informacji.
3. Właściwy organ powiadamia kontrahenta o swojej decyzji wydanej zgodnie z art. 11 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania wszystkich informacji, o których mowa w ust. 1.
4. Jeżeli właściwy organ wyda pozytywną decyzję zgodnie z art. 11 ust. 6, 8 lub 10 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, przekazuje ją kontrahentowi na piśmie i zawiera w niej przynajmniej:
 - a) informację, czy zwolnienie ma charakter pełny czy też częściowy;
 - b) w przypadku częściowego zwolnienia – wyraźne wskazanie ograniczeń zwolnienia.
5. Jeżeli właściwy organ wyda negatywną decyzję zgodnie z art. 11 ust. 6, 8 lub 10 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 lub wyrazi sprzeciw wobec powiadomienia przekazanego zgodnie z art. 11 ust. 7 lub 9 tego rozporządzenia, przekazuje taką negatywną decyzję lub taki sprzeciw kontrahentowi na piśmie i zawiera w nich przynajmniej:
 - a) informację o tym, które warunki określone odpowiednio w art. 11 ust. 6, 7, 8, 9 lub 10 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 nie są spełnione;
 - b) uzasadnienie, dlaczego warunki te uznaje się za niespełnione.
6. Jeżeli jeden z właściwych organów powiadomionych zgodnie z art. 11 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 uzna, że warunki, o których mowa w art. 11 ust. 7 akapit pierwszy lit. a) lub b) tego rozporządzenia, nie są spełnione, powiadamia o tym fakcie drugi właściwy organ w terminie dwóch miesięcy od dnia otrzymania powiadomienia.
7. Właściwe organy powiadamiają kontrahentów niefinansowych o wyrażeniu sprzeciwu, o którym mowa w ust. 5, w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania powiadomienia.
8. Właściwy organ powiadamia kontrahenta mającego siedzibę w Unii o swojej decyzji wydanej zgodnie z art. 11 ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania wszystkich informacji, o których mowa w ust. 1.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 149/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących pośrednich uzgodnień rozliczeniowych, obowiązku rozliczania, rejestru publicznego, dostępu do systemu obrotu, kontrahentów niefinansowych, technik ograniczania ryzyka związanego z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego (Dz.U. L 52 z 23.2.2013, s. 11).

9. Właściwy organ odpowiadający za nadzór nad kontrahentem finansowym przekazuje decyzję, o której mowa w art. 11 ust. 10 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, właściwemu organowi odpowiadającemu za nadzór nad kontrahentem niefinansowym w terminie dwóch miesięcy od dnia otrzymania wszystkich informacji, o których mowa w ust. 1, oraz kontrahentom – w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania tych informacji.

10. Kontrahenci, którzy przekazali powiadomienie lub otrzymali pozytywną decyzję odpowiednio zgodnie z art. 11 ust. 6, 7, 8, 9 lub 10 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, niezwłocznie powiadamiają odpowiedni właściwy organ o wszelkich zmianach, które mogą wywrzeć wpływ na spełnienie mających zastosowanie warunków określonych w tych ustępach. Właściwy organ może sprzeciwić się zastosowaniu zwolnienia lub wycofać swoją pozytywną decyzję, jeżeli dojdzie do jakiegokolwiek zmiany okoliczności, która mogłaby wpłynąć na zdolność do spełnienia tych warunków.

11. W przypadku przekazania negatywnej decyzji lub sprzeciwu przez właściwy organ dany kontrahent może złożyć kolejny wniosek lub kolejne powiadomienie wyłącznie wówczas, gdy znajdzie istotna zmiana okoliczności, na podstawie których właściwy organ wydał negatywną decyzję lub wyraził sprzeciw.

SEKCJA 2

Kryteria mające zastosowanie przy stosowaniu zwolnień w odniesieniu do wewnątrzgrupowych kontraktów pochodnych

Artykuł 33

Mające zastosowanie kryteria dotyczące przeszkody prawnej dla szybkiego przenoszenia środków własnych i spłaty zobowiązań

Uznaje się, że przeszkoda prawna dla szybkiego przenoszenia środków własnych i spłaty zobowiązań między kontrahentami, o których mowa w art. 11 ust. 5–10 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, istnieje, jeżeli występują faktyczne lub przewidywane ograniczenia o charakterze prawnym związane z dowolnym z następujących elementów:

- a) kontrolami walutowymi i dewizowymi;
- b) ramami regulacyjnymi, administracyjnymi, prawnymi lub umownymi uniemożliwiającymi udzielanie wzajemnego wsparcia finansowego lub wywierającymi istotny wpływ na przenoszenie środków pieniężnych w ramach grupy;
- c) dowolny z warunków wczesnej interwencji, naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE⁽¹⁾, jest spełniony, wskutek czego właściwy organ przewiduje wystąpienie przeszkody utrudniającej szybkie przenoszenie środków własnych lub spłatę zobowiązań;
- d) istnieniem udziałów mniejszości ograniczających zdolność decyzyjną podmiotów wchodzących w skład grupy;
- e) charakterem struktury prawnej kontrahenta określonej w jego statucie, akcie założycielskim i regulaminie wewnętrznym.

Artykuł 34

Mające zastosowanie kryteria dotyczące przeszkód praktycznych dla szybkiego przenoszenia środków własnych i spłaty zobowiązań

Uznaje się, że przeszkoda praktyczna dla szybkiego przenoszenia środków własnych i spłaty zobowiązań między kontrahentami, o których mowa w art. 11 ust. 5–10 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, istnieje, jeżeli występują ograniczenia o charakterze praktycznym związane z dowolnym z następujących elementów:

- a) niedostateczną dostępnością dla danego kontrahenta wolnych od obciążeń lub płynnych aktywów w odpowiednim terminie;
- b) przeszkodami o charakterze operacyjnym, które skutecznie opóźniają lub uniemożliwiają dokonywanie takich przeniesień lub spłat w odpowiednim terminie.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 35

Przepisy przejściowe

Kontrahenci, o których mowa w art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, mogą nadal stosować procedury zarządzania ryzykiem, z których korzystali w dniu rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do rozliczanych niecentralnie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartych w okresie od dnia 16 sierpnia 2012 r. do odpowiednich dat rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 36

Stosowanie przepisów art. 9 ust. 2, art. 11, art. 13–18, art. 19 ust. 1 lit. c), d) i f), art. 19 ust. 3 i art. 20

1. Przepisy art. 9 ust. 2, art. 11, art. 13–18, art. 19 ust. 1 lit. c), d) i f), art. 19 ust. 3 i art. 20 stosuje się:
 - a) po upływie jednego miesiąca od dnia wejścia niniejszego rozporządzenia w życie – w odniesieniu do kontrahentów, z których obaj posiadają – lub należą do grupy, która posiada – zagregowaną średnią kwotę referencyjną rozliczanych niecentralnie instrumentów pochodnych przekraczającą 3 000 mld EUR;
 - b) od dnia 1 września 2017 r., w przypadku gdy obaj kontrahenci posiadają – lub należą do grup, z których każda posiada – zagregowaną średnią kwotę referencyjną rozliczanych niecentralnie instrumentów pochodnych przekraczającą 2 250 mld EUR;
 - c) od dnia 1 września 2018 r., w przypadku gdy obaj kontrahenci posiadają – lub należą do grup, z których każda posiada – zagregowaną średnią kwotę referencyjną rozliczanych niecentralnie instrumentów pochodnych przekraczającą 1 500 mld EUR;
 - d) od dnia 1 września 2019 r., w przypadku gdy obaj kontrahenci posiadają – lub należą do grup, z których każda posiada – zagregowaną średnią kwotę referencyjną rozliczanych niecentralnie instrumentów pochodnych przekraczającą 750 mld EUR;
 - e) od dnia 1 września 2020 r., w przypadku gdy obaj kontrahenci posiadają – lub należą do grup, z których każda posiada – zagregowaną średnią kwotę referencyjną rozliczanych niecentralnie instrumentów pochodnych przekraczającą 8 mld EUR.
2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1, jeżeli warunki określone w ust. 3 niniejszego ustępu zostały spełnione, przepisy art. 9 ust. 2, art. 11, art. 13–18, art. 19 ust. 1 lit. c), d) i f), art. 19 ust. 3 i art. 20 stosuje się:
 - a) po upływie trzech lat od dnia wejścia niniejszego rozporządzenia w życie, jeżeli w odniesieniu do danego państwa trzeciego nie wydano żadnej decyzji w sprawie równoważności zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 do celów art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia;
 - b) od późniejszej z poniższych dat, jeżeli w odniesieniu do odpowiedniego państwa trzeciego wydano decyzję w sprawie równoważności zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 do celów art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia:
 - (i) po upływie czterech miesięcy od dnia wejścia w życie decyzji wydanej w odniesieniu do odpowiedniego państwa trzeciego zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 do celów art. 11 ust. 3 tego rozporządzenia;
 - (ii) od mającej zastosowanie daty wyznaczonej zgodnie z ust. 1.
3. Odstępstwo, o którym mowa w ust. 2, ma zastosowanie wyłącznie w przypadku, gdy kontrahenci, którzy są stroną rozliczanego niecentralnie kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, spełniają wszystkie poniższe warunki:
 - a) jeden z kontrahentów ma siedzibę w państwie trzecim, a drugi – w Unii;
 - b) kontrahent posiadający siedzibę w państwie trzecim jest kontrahentem finansowym albo kontrahentem niefinansowym;

- c) kontrahent posiadający siedzibę w Unii jest jednym z następujących podmiotów:
- (i) kontrahentem finansowym, kontrahentem niefinansowym, finansową spółką holdingową, instytucją finansową lub przedsiębiorstwem usług pomocniczych objętym odpowiednimi wymogami ostrożnościowymi, a kontrahent z państwa trzeciego, o którym mowa w lit. a), jest kontrahentem finansowym;
 - (ii) kontrahentem finansowym albo kontrahentem niefinansowym, a kontrahent z państwa trzeciego, o którym mowa w lit. a), jest kontrahentem niefinansowym;
- d) obaj kontrahenci objęci są w pełni tą samą konsolidacją zgodnie z art. 3 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;
- e) obaj kontrahenci podlegają właściwym procedurom z zakresu scentralizowanej oceny, pomiaru i kontroli ryzyka;
- f) wymagania określone w rozdziale III są spełnione.

Artykuł 37

Stosowanie przepisów art. 9 ust. 1, art. 10 i art. 12

1. Art. 9 ust. 1, art. 10 i art. 12 stosuje się:
 - a) po upływie jednego miesiąca od dnia wejścia niniejszego rozporządzenia w życie – w odniesieniu do kontrahentów, z których obaj posiadają – lub należą do grupy, która posiada – zagregowaną średnią kwotę referencyjną rozliczanych niecentralnie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym przekraczającą 3 000 mld EUR;
 - b) od jednej z następujących dwóch dat, w zależności od tego, która z nich przypada później: od dnia 1 marca 2017 r. lub od dnia przypadającego po upływie miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia – w odniesieniu do innych kontrahentów.
2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1 w odniesieniu do kontraktów na terminowe transakcje walutowe typu *forward*, o których mowa w art. 27 lit. a), przepisy art. 9 ust. 1, art. 10 i art. 12 stosuje się od jednej z poniższych dat, w zależności od tego, która z nich przypada wcześniej:
 - a) od dnia 31 grudnia 2018 r., jeżeli rozporządzenie, o którym mowa w lit. b), nie będzie jeszcze miało zastosowania;
 - b) od dnia rozpoczęcia stosowania rozporządzenia delegowanego Komisji (*) ustanawiającego określone elementy techniczne związane z definicją instrumentów finansowych w odniesieniu do rozliczanych fizycznie terminowych transakcji walutowych typu *forward* lub od dnia wyznaczonego zgodnie z ust. 1, w zależności od tego, która data przypadnie później.

Artykuł 38

Daty rozpoczęcia stosowania przepisów dla określonych rodzajów kontraktów

1. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 36 ust. 1 i art. 37 w odniesieniu do wszystkich rozliczanych niecentralnie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które są opcjami na akcje pojedynczych spółek lub opcjami indeksowymi, przepisy artykułów, o których mowa w art. 36 ust. 1 i w art. 37, stosuje się po upływie trzech lat od dnia wejścia niniejszego rozporządzenia w życie.
2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 36 ust. 1 i art. 37, w przypadku gdy kontrahent mający siedzibę w Unii zawrze nierozliczony kontrakt pochodny będący przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym z innym kontrahentem należącym do tej samej grupy, przepisy artykułów, o których mowa w art. 36 ust. 1 i art. 37, stosuje się od dat określonych zgodnie z tymi artykułami lub od dnia 4 lipca 2017 r., w zależności od tego, która z tych dat przypada później.

Artykuł 39

Obliczanie zagregowanej średniej kwoty referencyjnej

1. Do celów art. 36 i 37 odnośną zagregowaną średnią kwotę referencyjną oblicza się jako średnią całkowitej kwoty referencyjnej brutto, która spełnia wszystkie poniższe warunki:
 - a) została zaksięgowana ostatniego dnia roboczego w marcu, kwietniu i maju 2016 r. w odniesieniu do kontrahentów, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. a);

(*) C(2016) 2398 final.

- b) została zaksięgowana ostatniego dnia roboczego w marcu, kwietniu i maju roku, o którym mowa w poszczególnych literach art. 36 ust. 1;
- c) obejmuje wszystkie podmioty wchodzące w skład grupy;
- d) obejmuje wszystkie rozliczane niecentralnie kontrakty pochodne grupy będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym;
- e) obejmuje wszystkie wewnątrzgrupowe, rozliczane niecentralnie kontrakty pochodne grupy będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, przy czym każdy z nich liczy się jednokrotnie.

2. Do celów ust. 1 UCITS posiadające zezwolenie wydane zgodnie z dyrektywą 2009/65/WE oraz alternatywne fundusze inwestycyjne zarządzane przez zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi posiadających zezwolenie lub zarejestrowanych zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE uznaje się za odrębne podmioty i traktuje osobno, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) fundusze stanowią niezależne, wyodrębnione pakiety aktywów ustanowione na wypadek niewypłacalności lub upadłości funduszu;
- b) wyodrębnione pakiety aktywów nie są zabezpieczone ani objęte gwarancją czy innym wsparciem finansowym przez inne fundusze inwestycyjne lub zarządzających tymi funduszami.

Artykuł 40

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 października 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Zależność między prawdopodobieństwem niewykonania zobowiązania („PD”) a stopniami jakości kredytowej do celów art. 6 i 7

Rating wewnętrzny o PD równym lub niższym od wartości wskazanej w tabeli 1 przypisuje się do odpowiedniego stopnia jakości kredytowej.

Tabela 1

Stopień jakości kredytowej	Prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania zdefiniowane w art. 4 pkt 54 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 niższe lub równe:
1	0,10 %
2	0,25 %
3	1 %
4	7,5 %

ZAŁĄCZNIK II

Metodyka korygowania wartości zabezpieczenia do celów art. 21

1. Wartość zabezpieczenia koryguje się w następujący sposób:

$$C_{\text{wartość}} = C \cdot (1 - H_C - H_{FX})$$

gdzie:

C = wartość rynkowa zabezpieczenia;

H_C = redukcja wartości odpowiadająca zabezpieczeniu obliczona zgodnie z ust. 2;

H_{FX} = redukcja wartości odpowiadająca niedopasowaniu walutowemu obliczona zgodnie z ust. 6.

2. Kontrahenci poddają wartość rynkową zabezpieczenia przynajmniej redukcjom wartości przedstawionym w poniższych tabelach 1 i 2:

Tabela 1

Redukcje wartości na potrzeby ocen długoterminowej jakości kredytowej

Stopień jakości kredytowej, z którym wiąże się ocena zdolności kredytowej dłużnego papieru wartościowego	Rezydualny termin zapadalności	Redukcje wartości w odniesieniu do dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez podmioty określone w art. 4 ust. 1 lit. c)–e) i h)–k), w %	Redukcje wartości w odniesieniu do dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez podmioty określone w art. 4 ust. 1 lit. f), g), l)–n), w %	Redukcje wartości w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych spełniających kryteria ustanowione w art. 4 ust. 1 lit. o), w %
1	≤1 rok	0,5	1	2
	>1 roku ≤5 lat	2	4	8
	>5 lat	4	8	16
2–3	≤1 rok	1	2	4
	>1 roku ≤5 lat	3	6	12
	>5 lat	6	12	24
4 lub poniżej	≤1 rok	15	nie dotyczy	nie dotyczy
	>1 roku ≤5 lat	15	nie dotyczy	nie dotyczy
	>5 lat	15	nie dotyczy	nie dotyczy

Tabela 2

Redukcje wartości na potrzeby ocen krótkoterminowej jakości kredytowej

Stopień jakości kredytowej, z którym wiąże się ocena zdolności kredytowej krótkoterminowego dłużnego papieru wartościowego	Redukcje wartości w odniesieniu do dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez podmioty określone w art. 4 ust. 1 lit. c) i j), w %	Redukcje wartości w odniesieniu do dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez podmioty określone w art. 4 ust. 1 lit. m), w %	Redukcje wartości w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych spełniających kryteria ustanowione w art. 4 ust. 1 lit. o), w %
1	0,5	1	2
2–3 lub poniżej	1	2	4

1. W odniesieniu do akcji z głównych indeksów, obligacji zamiennych na akcje z głównych indeksów oraz złota stosuje się redukcję wartości w wysokości 15 %.
 2. W przypadku uznanych jednostek uczestnictwa w UCITS redukcja wartości odpowiada średniej ważonej redukcji wartości, jakie miałyby zastosowanie do aktywów, w które fundusz zainwestował.
 3. W przypadku zmiennego depozytu zabezpieczającego w środkach pieniężnych stosuje się redukcję wartości w wysokości 0 %.
 4. Do celów wymiany zmiennego depozytu zabezpieczającego w odniesieniu do wszystkich zabezpieczeń niepieniężnych ustanawianych w walucie innej niż waluta przewidziana w danym kontrakcie pochodnym, odpowiedniej regulującej umowie ramowej o kompensowaniu zobowiązań lub w odpowiednim załączniku dotyczącym wsparcia jakości kredytowej stosuje się redukcję wartości w wysokości 8 %.
 5. Do celów wymiany początkowego depozytu zabezpieczającego w odniesieniu do wszystkich zabezpieczeń pieniężnych i niepieniężnych ustanawianych w walucie innej niż waluta, w której muszą być realizowane płatności w przypadku przedterminowego zamknięcia kontraktu lub niewykonania zobowiązania zgodnie z danym kontraktem pochodnym, odpowiednią umową w sprawie wymiany zabezpieczenia lub odpowiednim załącznikiem dotyczącym wsparcia jakości kredytowej („waluta zamknięcia”), stosuje się redukcję wartości w wysokości 8 %. Każdy kontrahent może wybrać inną walutę zamknięcia. Jeżeli w umowie nie określono waluty zamknięcia, redukcję wartości stosuje się w odniesieniu do wartości rynkowej wszystkich aktywów wniesionych jako zabezpieczenie.
-

ZAŁĄCZNIK III

Własne oszacowania zmienności redukcji wartości, które należy stosować w odniesieniu do wartości rynkowej zabezpieczenia do celów art. 22

1. Przy obliczaniu skorygowanej wartości zabezpieczenia muszą być spełnione wszystkie poniższe warunki:

- a) kontrahenci dokonują obliczeń w oparciu o jednostronny przedział ufności 99 %;
- b) kontrahenci dokonują obliczeń w oparciu o okres likwidacji wynoszący co najmniej 10 dni roboczych;
- c) kontrahenci obliczają redukcje wartości, zwiększając redukcje wartości z tytułu codziennej aktualizacji wyceny zgodnie z następującym wzorem wykorzystującym pierwiastek kwadratowy czasu:

$$H = H_M \cdot \sqrt{\frac{N_R + (T_M - 1)}{T_M}}$$

gdzie:

H = redukcja wartości, którą należy zastosować;

H_M = redukcja wartości przy codziennej aktualizacji wyceny;

N_R = faktyczna liczba dni roboczych między aktualizacjami wyceny;

T_M = okres likwidacji dla danego rodzaju transakcji;

- d) kontrahenci biorą pod uwagę niższą płynność aktywów niskiej jakości. W razie wątpliwości co do płynności zabezpieczenia korygują oni okres likwidacji w górę. Określają również przypadki, w których dane historyczne mogą zaniżyć potencjalną zmienność. W takich przypadkach stosuje się scenariusz warunków skrajnych;
- e) okres obserwacji historycznej stosowany przez instytucje do obliczania redukcji wartości musi wynosić co najmniej jeden rok. W przypadku kontrahentów, którzy stosują w odniesieniu do okresu obserwacji historycznej system ważenia lub inne metody, faktyczny okres obserwacji musi wynosić co najmniej jeden rok;
- f) wartość rynkową zabezpieczenia koryguje się w następujący sposób:

$$C_{\text{wartość}} = C \cdot (1 - H)$$

gdzie:

C = wartość rynkowa zabezpieczenia;

H = redukcja wartości obliczona zgodnie z lit. c) powyżej.

2. Zmienny depozyt zabezpieczający w środkach pieniężnych może podlegać redukcji wartości w wysokości 0 %.

3. W przypadku dłużnych papierów wartościowych posiadających ocenę kredytową ECAI kontrahenci mogą korzystać z własnych oszacowań zmienności sporządzonych dla poszczególnych kategorii papierów wartościowych.

4. Przy określaniu odpowiednich kategorii papierów wartościowych do celów ust. 3 kontrahenci biorą pod uwagę rodzaj emitenta papieru wartościowego, zewnętrzną ocenę kredytową papierów wartościowych, ich rezydualny termin zapadalności oraz zmodyfikowany czas trwania. Oszacowania zmienności muszą być reprezentatywne dla papierów wartościowych należących do danej kategorii.

5. Przy obliczaniu redukcji wartości wynikającej z zastosowania przepisów ust. 1 lit. c) muszą być spełnione wszystkie poniższe warunki:
- a) kontrahent stosuje oszacowania zmienności w ramach codziennego procesu zarządzania ryzykiem, w tym w odniesieniu do swoich limitów ekspozycji;
 - b) jeżeli okres likwidacji stosowany przez kontrahenta jest dłuższy niż okres, o którym mowa w ust. 1 lit. b), dla danego rodzaju kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, taki kontrahent zwiększa swoje redukcje wartości zgodnie ze wzorem wykorzystującym pierwiastek kwadratowy czasu, o którym mowa w lit. c) tego ustępu.
-

ZAŁĄCZNIK IV

Standardowa metoda obliczania początkowego depozytu zabezpieczającego do celów art. 9 i 11

1. Kwoty referencyjne lub – w stosownych przypadkach – wartości instrumentów bazowych kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które wchodzi w skład pakietu kompensowania, mnoży się przez wartości procentowe przedstawione w poniższej tabeli 1:

Tabela 1

Kategoria	Współczynnik narzutu
Instrument kredytowy: rezydualny termin zapadalności 0–2 lat	2 %
Instrument kredytowy: rezydualny termin zapadalności 2–5 lat	5 %
Instrument kredytowy: rezydualny termin zapadalności powyżej 5 lat	10 %
Towar	15 %
Instrument kapitałowy	15 %
Instrument walutowy	6 %
Stopa procentowa i inflacja: rezydualny termin zapadalności 0–2 lat	1 %
Stopa procentowa i inflacja: rezydualny termin zapadalności 2–5 lat	2 %
Stopa procentowa i inflacja: rezydualny termin zapadalności powyżej 5 lat	4 %
Inne	15 %

2. Wartość brutto początkowego depozytu zabezpieczającego dla pakietu kompensowania oblicza się, sumując wartość produktów, o których mowa w ust. 1, dla wszystkich kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym wchodzących w skład pakietu kompensowania.
3. Kontrakty należące do więcej niż jednej kategorii traktuje się w następujący sposób:
- jeżeli można jednoznacznie zidentyfikować odpowiedni czynnik ryzyka związany z danym kontraktem pochodnym będącym przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrakty przypisuje się do kategorii odpowiadającej temu czynnikowi ryzyka;
 - jeżeli warunek, o którym mowa w lit. a), nie jest spełniony, kontrakty przypisuje się do tej kategorii spośród odpowiednich kategorii, która charakteryzuje się najwyższym współczynnikiem narzutu;
 - wymogi dotyczące początkowego depozytu zabezpieczającego dla pakietu kompensowania oblicza się zgodnie z następującym wzorem:
$$\text{początkowy depozyt zabezpieczający netto} = 0,4 * \text{początkowy depozyt zabezpieczający brutto} + 0,6 * \text{NGR} * \text{początkowy depozyt zabezpieczający brutto}$$
gdzie:
 - początkowy depozyt zabezpieczający netto oznacza obniżoną wartość wymogów dotyczących początkowego depozytu zabezpieczającego dla wszystkich kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartych z danym kontrahentem, które wchodzi w skład pakietu kompensowania;
 - NGR oznacza wskaźnik netto/brutto obliczony jako iloraz kosztu zastąpienia netto pakietu kompensowania z danym kontrahentem (licznik) i kosztu zastąpienia brutto tego pakietu kompensowania (mianownik);

- d) do celów lit. c) koszt zastąpienia netto pakietu kompensowania odpowiada wyższej z dwóch wartości: zero i suma bieżących wartości rynkowych wszystkich kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym wchodzących w skład pakietu kompensowania;
 - e) do celów lit. c) koszt zastąpienia brutto pakietu kompensowania stanowi sumę bieżących wartości rynkowych wszystkich wchodzących w skład pakietu kompensowania kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym obliczonych zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 i art. 16 i 17 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 149/2013, które mają wartość dodatnią;
 - f) kwotę referencyjną, o której mowa w ust. 1, można obliczyć, kompensując kwoty referencyjne kontraktów o przeciwnym kierunku, jeżeli wszystkie właściwości tych kontraktów poza ich kwotami referencyjnymi są identyczne.
-